

VLAAMSE GEMEENSCHAPSCOMMISSIE

DE RAAD

ZITTING 2009-2010

Nr. 10

INTEGRAAL VERSLAG

VERGADERING VAN VRIJDAG 19 MAART 2010

OCHTENDVERGADERING

INHOUD

BERICHTEN VAN VERHINDERING	313
MEDEDELING	313
REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN	313
SAMENGEVOEGDE INTERPELLATIES (R.v.O., art. 59 en 62)	313
van de heer Jef Van Damme tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, over subsidies voor sociaal-cultureel werk	
van de heer Herman Mennekens tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, over de toepassing van de nieuwe verordening met betrekking tot het sociaal-cultureel werk en de gevolgen daarvan op de financiering van lokale, regionale en bovenlokale verenigingen	

van mevrouw Bianca Debaets tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de subsidies voor regionale en bovenregionale verenigingen in sociaal-cultureel werk

van de heer Paul De Ridder tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de Nederlandstalige regionale en bovenregionale sociaal-culturele verenigingen

Sprekers: de heren Jef Van Damme, Herman Mennekens, mevrouw Bianca Debaets, de heren Paul De Ridder en Bruno De Lille, collegelid

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62) 321

van de heer Fouad Ahidar tot de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, over de speelpleinwerking van de VGC

Sprekers: de heer Fouad Ahidar, mevrouw Els Ampe en de heer Bruno De Lille, collegelid

VRAGEN (R.v.O., art. 59)..... 325

van de heer Jef Van Damme aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de activiteiten in jeugdcentrum Aximax

van mevrouw Els Ampe aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende de jeugdboekenweek en het Brussels Netwerk Openbare Bibliotheken (BruNO)

van mevrouw Annemie Maes aan de heer Bruno De Lille, collegelid bevoegd voor Cultuur, Jeugd, Sport en Ambtenarenzaken, betreffende het jeugdhuis De Branding

BIJLAGEN 331

TREFWOORDENREGISTER..... 344

VERGADERING VAN VRIJDAG 19 MAART 2010 OCHTENDVERGADERING

– *De vergadering wordt om 9u06 geopend.*

Voorzitter: mevrouw Carla Dejonghe

BERICHTEN VAN VERHINDERING

De voorzitter.- Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes en collegelid Brigitte Grouwels hebben externe ambtsverplichtingen vanaf 11 uur.

Alle agendapunten voor collegelid Bruno De Lille worden vanochtend afgewerkt. Alle andere agendapunten worden vandaag afgehandeld vanaf 15.00 uur.

MEDEDELING

De voorzitter.- Bij brief van 3 maart 2010 laat collegelid Brigitte Grouwels weten dat ze van 2 tot 19 april 2010 in het buitenland verblijft en zodoende niet kan deelnemen aan de officiële verplichtingen. Dat betekent dat collegelid Brigitte Grouwels niet aanwezig zal zijn voor de plenaire vergadering van 2 april 2010, de vergadering vlak voor het paasreces.

REGELING VAN DE WERKZAAMHEDEN

De voorzitter.- Bij mail van respectievelijk 16 en 17 maart 2010 verzoeken mevrouw Bianca Debaets en mevrouw Elke Van den Brandt hun samengevoegde vragen om uitleg met betrekking tot het huiswerkbeleid, geagendeerd voor de plenaire vergadering van vandaag, te agenderen voor de volgende plenaire vergadering, namelijk op vrijdag 2 april 2010.

SAMENGEVOEGDE INTERPELLATIES (R.v.O. art. 59 en 62)

INTERPELLATIE VAN DE HEER JEF VAN DAMME TOT DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMBTENARENZAKEN, over subsidies voor sociaal-cultureel werk

INTERPELLATIE VAN DE HEER HERMAN MENNEKENS TOT DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMBTENARENZAKEN, over de toepassing van de nieuwe verordening met betrekking tot het sociaal-cultureel werk en de gevolgen daarvan op de financiering van lokale, regionale en bovenlokale verenigingen

INTERPELLATIE VAN MEVROUW BIANCA DEBAETS TOT DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMBTENARENZAKEN, betreffende de subsidies voor regionale en bovenregionale verenigingen in sociaal-cultureel werk

INTERPELLATIE VAN DE HEER PAUL DE RIDDER TOT DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMBTENARENZAKEN, betreffende de Nederlandstalige regionale en bovenregionale sociaal-culturele verenigingen

De heer Jef Van Damme.- Ik betreur het dat er tijdens deze vergadering 2 collegeleden afwezig blijven. Nog erger vind ik het dat mevrouw Brigitte Grouwels nu al haar afwezigheid aankondigt voor de vergadering van vrijdag 2 april 2010. Dat wordt een slechte gewoonte ... maar ik zal me alsnog houden aan het onderwerp van mijn interpellatie.

Van Damme

Ik trek aan de alarmbel. Ik vrees dat het sociaal-cultureel werk in gevaar komt. Dit is nochtans een zeer belangrijk onderdeel voor de Nederlandstalige aanwezigheid in Brussel en het speelt op dit vlak een determinerende rol. Het sociaal-cultureel werk zet heel wat Brusselaars in beweging. De culturele, gemeenschapsvormende, maatschappelijk activerende en educatieve functies van het sociaal-cultureel volwassenenwerk zijn overduidelijk, maar bovenal creëren de sociaal-culturele verenigingen mogelijkheden voor ontmoeting en ontspanning.

Bij gebrek aan beleidsnota's ga ik een citaat nemen uit de begroting: "De verenigingen blijven de hoeksteen van het Vlaams gemeenschapsleven in Brussel. Gestuwd door de hoofdstedelijke context transformeren de traditionele vormen van gemeenschapsleven zich langzamerhand in nieuwe initiatieven. Boeiende samenwerkingsverbanden groeien over de grenzen heen. In die zin kan het hoofdstedelijk verenigingsleven een laboratorium worden waaruit verenigingen uit het hinterland op termijn belangrijke lessen kunnen trekken." De VGC wil het traditionele verenigingsleven blijven steunen en ook tegelijkertijd kansen geven aan nieuwe initiatieven. De regelgeving werd aangepast zodat de werking wordt beloond zonder daarbij de eigenheid van de verenigingen uit het oog te verliezen. De voorganger van het collegelid en het vorige College hebben besloten om een ruimere interpretatie te geven aan het begrip 'sociaal-culturele verenigingen' dan de oorspronkelijk puur Vlaamse versie ervan. Ik meen dat deze aanpassing van de verordening een zeer goede zaak was en reflecteert wat er in de Brusselse realiteit gaande is, namelijk een steeds meer gemengde samenleving. Dat hield natuurlijk ook een meeruitgave in, omdat we meer verenigingen subsidiëren. Dit resulteerde in een grote stijging in de budgetten voor het sociaal-cultureel werk. Als ik de evolutie bekijk van het totale budget van 2006 tot 2009, dan stel ik vast dat we een stijging krijgen van meer dan 50%, namelijk van 1 miljoen naar 1,7 miljoen euro op een periode van 3 jaar voor wat betreft de subsidies aan de sociaal-culturele verenigingen. Hierdoor ontstond een winsituatie voor alle betrokkenen.

Wat gebeurde er echter begin 2010? Midden januari 2010 kregen de erkende sociaal-culturele verenigingen de mededeling dat de garantieregeling zal worden toegepast. Die garantieregeling houdt in dat, als het in de VGC-begroting voorziene krediet niet volstaat om de volledige subsidie toe te kennen, de VGC de uitbetaling garandeert van de forfaitaire loonsubsidie en minimaal 75% van het maximum te ontvangen bedrag voor de basis- en de werkingssubsidie. In feite wordt er beknibbeld op de werking- en basissubsidie van het sociaal-cultureel werk en dit ondanks het feit dat een aantal van deze verenigingen hoopte om meer subsidies te krijgen, gezien zij meer activiteiten ontplooiden en meer mensen bereikten dan voorheen.

Voor 2010 dreigt het scenario zich te herhalen. We zien een daling van 6,42% naar 5,98% in het aandeel van het cultuurbudget dat bestemd is voor deze verenigingen. Dat betekent 100.000 euro minder, terwijl er meer activiteiten zijn. Met andere woorden: de koek is niet alleen kleiner geworden, hij moet ook in meerdere stukken verdeeld worden. Het is nu al zeker dat het budget ontoereikend zal zijn. De 75%-regel - de minimumgarantieregeling die eigenlijk bestemd is voor uitzonderlijke omstandigheden - zal nu al voor het tweede jaar op rij toegepast moeten worden, tenzij het budget verhoogd wordt, in de lijn van hetgeen in de afgelopen jaren gebeurde voor deze sector, namelijk een gestage stijging van de budgetten.

Als we weten dat de VGC de enige overheid in dit land is die in 2010 niet bespaart, is dit geen overbodige luxe en mag dat geen probleem vormen.

Gaat het collegelid voorzien in de nodige budgetten om te vermijden dat de catastrofe of het probleem van 2009 zich in 2010 herhaalt? Als dat het geval is, hoeveel zal dan de begrotingsaanpassing voor het sociaal-culturele werk bedragen? Als we over een concreet cijfer beschikken, kunnen we berekenen of dat effectief voldoende zal zijn.

Ik lanceer hier een warme oproep en hoop dat het collegelid daaraan gehoor zal geven.

De heer Herman Mennekens.- Ik citeer het regeerakkoord: "Het behoort tot de historische kerntaken

Mennekens

van de VGC om het Nederlandstalige gemeenschapsleven in de hoofdstad te ondersteunen.” Dat zijn mooie woorden waar we allemaal kunnen achterstaan.

Het voorwaardenscheppend kader is inderdaad van financiële en infrastructurele aard. Het lijkt echter soms of nieuw regelgevend werk meer problemen oplevert dan het er oplost, voor zover er problemen waren. Ik verwijs hier naar de nieuwe verordening met betrekking tot het sociaal-cultureel werk.

De heer Jef Van Damme.- De Open Vld keurde dat ook goed.

De heer Herman Mennekens.- Mijnheer Van Damme, ik heb daarover een uitgesproken mening. Ik pas een methodologie toe, met name de methodologie-Smet. Kent u die? Alles wat fijn, leuk en hip is, is mijn verdienste terwijl alle problemen de schuld zijn van iemand anders en in het bijzonder van Guy Vanhengel. Dat is de methodologie-Smet. (*Glimlachjes*)

Deze verordening, die er kwam op initiatief van de voorganger van het collegelid, leidde ertoe dat de lokale verenigingen - net voor de verkiezingen! - plotsklaps extra toelagen ontvingen, maar ze gaf tevens aanleiding tot wezenlijke inleveringen voor sommige regionale en bovenlokale verenigingen. In het bijzonder de aanzienlijke inleveringen op het loon van personeel met een hoge anciënniteit – door de toepassing van een forfaitaire toelage – kwamen hard aan en stuitten op heel wat onbegrip. Het lijkt wel alsof men verenigingen wou bestraffen die een duurzame band wisten op te bouwen met hun personeel waarvan sommigen meer dan 20 jaar anciënniteit opgebouwd hadden. In tijden van crisis kan dat tellen als signaal.

Nu blijkt dat er in 2009 ook nog eens in te weinig middelen werd voorzien – de begroting is opgemaakt in 2008 – voor de toepassing van deze nieuwe verordening waardoor er een garantieregulering in werking treedt. Het betreft hier concreet een eufemisme voor besparingsmaatregelen, die het merendeel van de 17 regionale en bovenlokale verenigingen treffen.

Ik beseft dat het in dit dossier om een ondankbare erfenis van de voorganger van het collegelid gaat, maar dat ontslaat ons niet van de plicht om voor de getroffen werkingen naar een passende oplossing te zoeken.

Deelt het collegelid de bezorgdheden van het sociaal-cultureel werk? Dat is eigenlijk een retorische vraag.

Kan het collegelid de precieze budgettaire gevolgen van de toepassing van de verordening en de garantieregulering voor de gestelde verenigingen toelichten? Welke conclusies trekt het collegelid hieruit?

Mevrouw Bianca Debaets.- Wij vinden het sociaal-cultureel verenigingsleven, zeker in een grootstedelijke context, bijzonder belangrijk. Het vormt een uitstekende remedie tegen de verzuring, maar het scheidt ook verbondenheid en solidariteit tussen de mensen. Om het met een boutade te zeggen, het brengt kleur in je leven. Het sociaal-cultureel werk in Brussel luidt echter de alarmbel. Voor hun werking 2009 heeft het merendeel van de verenigingen minder middelen gekregen dan hun krachtens de verordening toekomt. Eind 2009 bleek immers dat er 11.000 euro tekort was op de begroting en dat men een beroep zou moeten doen op de garantieregulering die in de verordening was vervat. Daardoor krijgt een aantal secretariaten minder middelen dan gehoopt en minder dan die waarop ze eigenlijk recht hadden. Hun subsidies waren tot 5.000 euro minder, wat toch niet weinig is. De vele bovenlokale verenigingen moeten vaak werken met heel krappe middelen en elke euro telt.

De huidige verordening, die tijdens de vorige beleidsperiode is goedgekeurd, betekende immers al een inlevering omdat men niet langer vanuit een hoofdelijke personeelssubsidie maar wel vanuit een enveloppensubsidie vertrok. Net voor de verenigingen met wat ouder personeel of personeel met meer dienstjaren, betekende dat al een inlevering. Toen al werd erop gewezen dat de inlevering voor sommige verenigingen zwaar om dragen zou zijn. De situatie is nu dramatisch geworden. Bij ongewijzigd beleid zullen sommige regionale of bovenregionale verenigingen zwaar in de problemen komen en misschien

Debaets

op termijn hun werking noodgedwongen moeten afbouwen of wie weet zelfs stopzetten.

Dat mogen we niet laten gebeuren. De secretariaten van de regionale en bovenlokale verenigingen doen elke dag hard hun best om hun afdelingen te helpen bij het leveren van goed werk, om nieuwe methodieken uit te werken en om samenwerking over taal en culturen heen te stimuleren. De nieuwe verordening beloofde dit soort van werk door extra toelagen aan de lokale verenigingen, wat zij zeer positief vinden, en in tweede instantie aan de hen begeleidende secretariaten. Dat was een kleine compensatie voor de wel grote loonsinlevering omwille van anciënniteit.

Maar nu blijkt dat, om budgettaire redenen, goed werk niet beloond wordt en dat de garantieregulering, waarvan bij de onderhandelingen gezegd werd dat hij wellicht nooit nodig zou zijn, nu toch van toepassing zou zijn. In een voldoende groot budget voorzien om de relatief nieuwe verordening te honoreren, zou niet alleen een teken van goed beleid zijn, maar ook een hart onder de riem betekenen voor de verenigingen evenals een concrete vertaling inhouden van de lof die altijd wordt gezongen over het goed werkende verenigingsleven in Brussel. Dat mag ook wel eens worden gezegd.

Het sociaal-cultureel werk is gericht op vorming en emancipatie, iets dat alleen maar kan worden aangemoedigd, maar onze fractie wil vooral benadrukken dat het verenigingsleven een uitstekend tegengif vormt tegen isolement en vereenzaming, hetgeen in Brussel, zeker omwille van zijn grote talendiversiteit, vaak voorkomt.

Hoeveel regionale verenigingen, bovenlokale verenigingen met overkoepelende werking en lokale en bovenlokale verenigingen werden er in 2009 erkend en hoeveel in 2010? Als ik goed ben ingelicht, knelt daar het schoentje. Met een gelijkaardige subsidiepot betoelaagt men meer verenigingen - dat is natuurlijk positief want alle verenigingen spelen een maatschappelijk belangrijke rol - maar verdelen tussen meer mensen komt neer op minder geld voor de bestaande verenigingen die zo voor een gedeelte worden afgestraft.

Wat was het concrete budget voor deze verenigingen in 2009 en in 2010? Hoe gaat het collegelid de situatie rechtekken? In welke oplossing voorziet hij opdat de verenigingen hun werking op een even enthousiaste manier kunnen voortzetten, zonder echter aan subsidies te moeten inboeten?

De heer Paul De Ridder.- Sinds de 19de eeuw hebben de sociaal-culturele verenigingen in Brussel een uitzonderlijke rol gespeeld. Verschillende auteurs, onder meer in de studies van Sabine Parmentier, hebben daarop terecht de aandacht gevestigd. Uitgerekend de Nederlandstalige regionale en bovenlokale verenigingen uit Brussel luiden nu de noodklok. Het gaat hier niet alleen om de koepelverenigingen van 'gevestigde' organisaties zoals het Davidsfonds, het Willemsfonds, het Masereelfonds, OKRA, de Nederlandse Cultuurkoepel voor Brussel, de Kristelijke Werknemersbeweging, Curieus Brussel, maar ook om nieuwe koepelverenigingen zoals de Federatie van Marokkaanse Democratische Organisaties.

In een open brief aan de leden van het College en van de Raad van de VGC, wijzen de verantwoordelijken van de regionale en bovenlokale verenigingen er op dat hun werking door de opgelegde besparingen in het gedrang komt. Zo stellen de koepelverenigingen dat er in 2009 minder geld werd uitgekeerd dan dat hun krachtens de verordening toekwam. Ook in de toekomst zal er minder geld worden uitbetaald. Bepaalde Nederlandstalige sociaal-culturele verenigingen in Brussel zullen bij gebrek aan middelen hun werking moeten afbouwen.

Is er overleg geweest met de verantwoordelijken van deze regionale en bovenlokale verenigingen? Werden er in het verleden beloften gedaan die thans niet kunnen worden nageleefd? Hoe zal het College deze situatie rechtekken? Het kan toch niet dat de werking van verenigingen zoals het Davidsfonds, het Willemsfonds, het Masereelfonds of OKRA in het gedrang wordt gebracht. Zal het collegelid dit rechtekken bij de komende begrotingswijziging en in welke bijkomende middelen zal hij dan voorzien?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Naar aanleiding van de brief van het overleg van regionale en bovenlokale verenigingen van 26 februari, krijgen

De Lille

we hier verschillende interpellaties over hetzelfde onderwerp, namelijk de verordening houdende de erkenning en de subsidiëring van sociaal-culturele verenigingen.

Het is belangrijk eerst een duidelijke situatieschets mee te geven om verwarring te vermijden. We moeten het onderscheid maken tussen een afzonderlijke vereniging en het geheel van de sociaal-culturele verenigingen. Het is natuurlijk vervelend dat we in 2009 niet het volledige bedrag konden uitbetalen. De verordening NR 07/01 en uitvoeringsbesluit NR 08/67, houdende de erkenning en de subsidiëring van sociaal-culturele verenigingen, zijn sinds 1 januari 2008 van kracht.

Het nieuwe reglement maakt geen onderscheid meer tussen sociaal-culturele verenigingen, seniorenverenigingen of migrantenverenigingen. Op basis van het werkingsgebied en de aard van de activiteiten worden verenigingen erkend als lokale, bovenlokale of regionale verenigingen. Dat is een correct uitgangspunt. Dat is waarmee we in Brussel terecht rekening houden. Lokale verenigingen, afdelingen of kernen worden erkend op basis van een aanvraagdossier en ontvangen subsidies op basis van bewijsbare, vormende of cultuurspreidende activiteiten die openstaan voor een breed publiek. Elke vereniging die een aanvraagdossier indient en voldoet aan de criteria uit de verordening, wordt door de VGC erkend. Dat garandeert een praktische ondersteuning die door verscheidene diensten van de VGC wordt aangeboden, maar wordt niet automatisch gevolgd door een subsidiëring. Dit gaat dus over een lokale vereniging.

Subsidies worden pas toegekend als minimum 3 open activiteiten worden georganiseerd en ook bewezen. Per schijf van activiteiten wordt een bepaald subsidiebedrag toegekend.

Bovenlokale verenigingen worden erkend op basis van een aanvraagdossier waaruit blijkt dat minstens 15 activiteiten werden georganiseerd in 3 of meer Brusselse gemeenten of dat minstens 6 lokale verenigingen worden ondersteund. Bovenlokale verenigingen ontvangen subsidies op basis van bewijsbare vormende of cultuurspreidende acti-

viteiten, die openstaan voor een breed publiek en op basis van een bewezen ondersteunende en/of overkoepelende werking ten opzichte van erkende lokale verenigingen, afdelingen of kernen. Een erkenning als bovenlokale vereniging garandeert wel een basissubsidie volgens het aantal georganiseerde en bewezen activiteiten. Bijkomende subsidies worden toegekend voor activiteiten die worden georganiseerd in samenwerking met andere verenigingen. De basissubsidie kan worden uitgebreid met een forfaitaire loonsubsidie voor een halve fulltime staffunctie, als minstens 6 door de VGC erkende lokale verenigingen worden overkoepeld en begeleid.

Regionale verenigingen worden erkend op basis van een aanvraagdossier waaruit onder meer blijkt dat minstens 12 verenigingen worden overkoepeld. Een erkenning als regionale vereniging garandeert een basissubsidie volgens het aantal aangesloten verenigingen, een werkingssubsidie op basis van de subsidie die aan de aangesloten verenigingen werd toegekend en een forfaitaire loonsubsidie voor 1 fulltime staffunctie. Die subsidie wordt bovendien toegekend voor een beleidsperiode van 5 jaar.

Om de financiële beheersbaarheid van het reglement te garanderen, werd een garantieregel ingebouwd. Voor de bovenlokale en regionale verenigingen wordt 75% van de toe te kennen werkingssubsidies gegarandeerd. De overige 25% wordt pas toegekend als er in voldoende middelen is voorzien in de begroting. Die garantieregel moet niet als een bedreiging worden gezien. Het is echt een garantie, want we weten allen dat in de meeste reglementen de volgende zin staat: "op voorwaarde van voldoende budgetten in de begroting". Het feit dat wij zo'n garantieregel aan onszelf opleggen, betekent dat we ook verplicht zijn om in voldoende budgetten te voorzien. Het geeft toch een grote zekerheid, zeker voor de subsidies die voor 5 jaar worden toegekend.

Ondanks de tendens tot daling van het aantal actieve verenigingen – een tendens die met de nieuwe verordening werd doorbroken – is het budget voor sociaal-cultureel werk wel jaar na jaar gestegen. Met de invoering van de huidige verordening werd bovendien een extra inspanning geleverd. Ik zal niet de hele evolutie schetsen, maar

De Lille

we zien toch dat het budget tussen 2004 en 2010 is gestegen van 869.500 euro naar 1.204.150 euro. In 2009 hadden we hetzelfde bedrag, maar men heeft dat bedrag toen bij de begrotingswijziging met 25.000 euro opgetrokken. Men weet dat de begroting van 2010 is gebaseerd op de initiële begroting van 2009. Daarom vinden we in 2010 dezelfde bedragen terug die initieel in 2009 waren gebudgetteerd.

Vooraf de groei van het aantal koepelverenigingen, en bijgevolg van het aantal toegekende loonsubsidies, zet de toepassing van de verordening onder zware druk. Vooral allochtone organisaties zorgen voor die groei, wat een rechtstreeks gevolg is van het Vlaams decreet op sociaal-cultureel volwassenenwerk. Op basis van dat decreet heeft de Vlaamse Gemeenschap de landelijke migrantenverenigingen vanaf 1 januari 2003 erkend. Ze beschikten bovendien over 2 beleidsperiodes om zich uit te bouwen tot een landelijke sociaal-culturele vereniging, die op dat ogenblik volledig moest beantwoorden aan de normen van het decreet. Een belangrijke norm is de beschikking over minstens 50 werkende afdelingen of groepen, gespreid over minstens 3 Vlaamse provincies, waarbij in elke provincie minstens 10 afdelingen of groepen moeten zijn. In het decreet wordt Brussel beschouwd als een aparte provincie.

De analyse van de werking van de hoofdstedelijke verbonden, in 2005 gerealiseerd door de VGC-administratie in opdracht van het destijds bevoegde collegelid, toont aan dat de VGC per inwoner 6 keer meer subsidies geeft aan het sociaal-cultureel verenigingsleven dan in de Vlaamse provincies. Men moet de huidige discussies ook een beetje in dat licht zien. Het is niet juist dat de verenigingen die voor de Nederlandstalige Brusselaars werken, zwaar worden gediscrimineerd in vergelijking met de situatie in Vlaanderen. Het tegendeel is waar. Per inwoner geven we 6 keer meer subsidies aan het sociaal-cultureel verenigingsleven. Per afdeling geeft de VGC trouwens bijna het dubbele aan subsidies als de Vlaamse Gemeenschap. Die zaken moeten we toch in het achterhoofd houden. Het betekent niet dat ik het niet belangrijk vind. Ik vind net zoals de interpellanten dat we het verenigingsleven echt grondig moeten ondersteunen, want ze

hebben het hier niet altijd gemakkelijk. Daarom staat het ook in het regeerakkoord, maar we moeten bovenvermelde verhoudingen wel in het achterhoofd houden als we zulke discussies voeren.

Ik wil nu ingaan op een aantal meer specifieke vragen.

Mevrouw Debaets, de opmerking dat het merendeel van de 17 regionale en bovenlokale verenigingen voor hun werking in 2009 minder geld kregen dan hun volgens de verordening toekwam, klopt niet. Het uitvoeringsbesluit bij de verordening bepaalt dat de subsidie aan regionale verenigingen kan worden aangepast op basis van de gegevens uit het opvolgingsdossier. De garantieregel werd in 2009 slechts zeer gedeeltelijk toegepast, met name bij de berekening van het saldo van de werkingssubsidie. Van de 17 regionale en bovenlokale verenigingen kwamen 8 verenigingen in aanmerking voor een extra werkingssubsidie. Dat is 1 minder dan de helft, dus niet het merendeel.

Mevrouw Debaets heeft gevraagd over hoeveel verenigingen we hier eigenlijk spreken. In 2009 hadden we 13 regionale verenigingen, 4 bovenlokale verenigingen met overkoepelende werking, 2 ex-verbonden die de overgangsmaatregel, waarin de verordening voorziet, genieten en 458 lokale en bovenlokale verenigingen zonder overkoepelende werking. Dat is al een enorm aantal. In 2010 worden 13 regionale verenigingen erkend, 8 bovenlokale verenigingen met overkoepelende werking en 507 lokale en bovenlokale verenigingen zonder overkoepelende werking. Als we dat horen, kunnen we zeer blij zijn voor het verenigingsleven in Brussel, want het betekent dat het *alive and kicking* is, als ik het nog eens in het Engels mag zeggen.

Wat was nu het totale budget voor die verenigingen in 2009 en 2010? De begroting 2009 voorzag initieel in 1.204.150 euro, bij begrotingswijziging verhoogd met 25.000 euro. De begroting 2010 voorziet opnieuw in 1.204.150 euro. Tijdens de onderhandelingen in de komende weken over de begrotingswijzigingen die we moeten doorvoeren, zullen we die som proberen aan te passen aan de reële noden. Ik ben mij echt bewust van de problemen waarmee de sociaal-culturele verenigingen te kampen hebben. Ik zal het dossier ten volle verdedigen, maar u weet

De Lille

ook dat ik het niet alleen voor het zeggen heb bij de opmaak van de begroting. Dat zal onderwerp zijn van de onderhandelingen die we op dat ogenblik moeten voeren.

De heer Paul De Ridder verwijst naar nieuwe regionale verenigingen, zoals de Federatie van Marokkaanse Democratische Organisaties. Wel, die organisatie is al sinds 1999 erkend. Ik vind niet dat we die nog als een nieuwe koepelvereniging kunnen beschouwen. Als u in de 19^e eeuw begint te tellen, is alles nieuw natuurlijk... (*Glimlachjes*)

Er werd gevraagd of er overleg is geweest. De regionale en bovenlokale verenigingen zijn ruim vertegenwoordigd in de werkgroep Sociaal-cultureel Werk. De stand van zaken voor de erkenning en subsidiëring van sociaal-culturele verenigingen was een ruim besproken agendapunt op de vergadering van de werkgroep van 25 januari 2010. Ik plan trouwens nog een extra overleg naar aanleiding van de brief van 26 februari 2010, die ik pas recentelijk heb ontvangen. Ik zal nog proberen een bijkomend overleg met hen te organiseren.

Werden er in het verleden beloftes gedaan die niet zijn nageleefd? Ik heb sinds mijn aantreden nog geen beloftes gedaan die ik niet ben nagekomen, maar ik ben uiteraard niet op de hoogte van vroegere beloftes.

Hoe gaan we de situatie rechtekken? Ik wil nog eens verwijzen naar de komende begrotingswijzigingen. Daarbij zullen we proberen extra middelen uit de brand te slepen. Daarna zal ik met de verschillende sociaal-culturele partners het gesprek moeten aangaan om samen tot een oplossing te komen die voor iedereen aanvaardbaar is. De heer De Ridder verwijst naar onder meer het Davidsfonds. Zelfs als die garantieregulering in werking zou treden, kan het Davidsfonds nog altijd rekenen op een tussenkomst van 57.016 euro. In Vlaanderen zouden zij recht hebben op 28.000 euro.

De heer Herman Mennekens vraagt om de precieze budgettaire gevolgen te geven. Ik zal hem een tabel bezorgen, want het zou immers te ver leiden om hier nu alles op te sommen.

Welke conclusies trek ik uit die vaststellingen? Ik deel uiteraard de bezorgdheid van de raadsleden. We zullen echt proberen om een passende oplossing te zoeken.

De heer Jef Van Damme vraagt hoe groot het tekort is in het budget voor sociaal-cultureel werk. Volgens de huidige berekeningen loopt het tekort dit jaar op tot 75.000 euro, bij toepassing van de garantieregulering, en tot ongeveer 124.000 euro zonder toepassing van die garantieregulering.

Hij vraagt me in hoeverre het sociaal-cultureel werk een prioriteit is voor mij. Ik vind het sowieso een zeer belangrijk onderdeel van mijn cultuurbeleid. Het spreekt voor zich dat ik die problematiek ten volle ter harte zal nemen, maar ik wil er wel op wijzen dat de cijfers van de heer Van Damme niet helemaal kloppen. Hij zegt dat er een sterke daling is, maar dat is niet juist. De VGC interpreteert de steun aan het verenigingsleven breder dan de loutere subsidiëring aan verenigingen. Ook projectsubsiëring en de werking van de Gemeenschapscentra en instellingen zoals Zinnema en het Seniorencentrum moeten mee in rekening worden gebracht. Als men dat allemaal meerekent, stijgt het aandeel voor sociaal-cultureel werk in de begroting voor cultuur van 7,5 tot 31 procent. Dat toont toch aan dat het zeer belangrijk voor ons is. Zoals ik reeds heb gezegd, zal ik, binnen de grenzen van het mogelijke, aansturen op een begrotingswijziging.

Men moet ook weten dat een deel van de daling te wijten is aan het feit dat het Brussels sociaal-cultureel netwerk in de dienst Gemeenschapscentra is geïntegreerd. Daardoor zien we een verschuiving van middelen van de begrotingsartikelen voor sociaal-cultureel werk naar de artikelen inzake Gemeenschapscentra.

De heer Van Damme vraagt me of de garantieregulering ook in 2010 zal worden toegepast. We moeten eerst de begroting aanpassen. Daarom is het op dit ogenblik een beetje koffiedik kijken om daarover al uitspraken te doen.

Ik kom tot de conclusie dat de VGC nog altijd zeer trots mag zijn op haar inspanningen in de sociaal-culturele sector. Het lijkt mij zeker niet aangewezen om over een "catastrofe" te spreken. Dat zijn zeer

De Lille

grote woorden. Ik zou toch voorzichtig willen zijn. Ik deel de bezorgdheid van de raadsleden en van mensen uit het sociaal-cultureel werk en we zullen er alles aan doen om die problematiek ten volle ter harte te nemen. Ik zal de betrokken organisaties ontmoeten en we zullen samen op zoek gaan naar een oplossing, zoals ik dat altijd in overleg probeer te doen, opdat die organisaties hun kwalitatieve werking ook in de volgende jaren kunnen voortzetten en kunnen zorgen voor een warm Brussel. Dat is waar de VGC naar streeft.

De heer Jef Van Damme.- U zegt dat u nog geen beloftes hebt gedaan die u niet hebt gehouden. Dat is juist, maar als men nog geen beleidsnota heeft gemaakt, heeft men ook nog geen beloftes gedaan. Dan kunnen we u daarop ook niet afrekenen.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- De beleidsnota is af en wordt weldra neergelegd bij de Raad.

De heer Jef Van Damme.- U hebt in november gezegd dat ze in januari zou verschijnen. In januari hebt u naar februari verwezen en in februari verwees u naar de maand maart. Nu zegt u al mei. Ik zeg gewoon dat u nog altijd geen beleidsnota hebt ingediend en dat ik dat heel spijtig vind. In Vlaanderen, waar het over veel meer geld en bevoegdheden gaat, dient men die al in november of december in. In de VGC is dat nog altijd niet gebeurd.

Het klopt natuurlijk dat u nog geen beloftes hebt gebroken, want u hebt nog geen beloftes gedaan, hoewel het uw taak is als collegelid om een beleidsnota voor te leggen.

Ik heb u heel concreet gevraagd of u in een extra budget zou voorzien en zo ja, hoeveel u daarvoor zou vrijmaken. U hebt daar een beetje rondgefietst. U wil wel meer geld, maar u hebt niet gezegd hoeveel. U hebt alleen gezegd hoeveel er te kort zal zijn. Het gaat over veel geld. Daarom herhaal ik mijn vraag. U zegt dat u het dossier gaat verdedigen bij uw collega's. Het is jammer dat uw collega's hier niet zijn; anders zouden we meteen kunnen horen of er daadwerkelijk extra middelen komen. Dan kon ik even vragen aan de heer Jean-Luc Vanraes en mevrouw Brigitte Grouwels of zij akkoord gaan. Dan was het geregeld.

U hebt ook niet geantwoord hoeveel extra geld u zult vragen in de begrotingsaanpassing. Ik zou daarop nog altijd graag een antwoord krijgen.

De heer Herman Mennekens.- Ik dank het collegelid voor dit antwoord, dat – uiteraard – een collegiaal antwoord is. Hij antwoordt namens het College, maar zelfs wanneer collegelid De Lille hier alleen zit, zijn zijn collega's in gedachten aanwezig, zowel in de zijne als in de onze. Wat dat betreft ben ik niet zo ongerust. (*Glimlachjes*)

Ik hoor hier vandaag een inspanningsverbintenis, niet meteen een resultaatsverbintenis. Ik moet zeggen dat ik daarmee vandaag wel kan leven. Ik hoor ook dat er overleg zal zijn. Dat is uiteraard altijd zinvol.

Ik wil nog even ingaan op iets wat hier nog niet echt aan bod is gekomen, maar wel belangrijk is in het licht van de begrotingswijziging en de budgettaire mogelijkheden, namelijk het probleem van de maximale anciënniteit. Als ik goed ingelicht ben, doet dat probleem zich slechts in twee regionale verenigingen voor, maar het is toch belangrijk omdat het hier niet zomaar gaat om een toelage die bepaalde initiatieven mogelijk maakt, maar wel degelijk om het loon van mensen. Daarom zou ik een warme oproep willen doen om die plafonnering op een creatieve wijze op te heffen.

Mevrouw Bianca Debaets.- Ook ik wil het collegelid bedanken voor zijn antwoord. Ik denk dat hij heel goed geschetst heeft dat het verenigingsleven in Brussel groeit en bloeit en een doelpubliek bereikt dat steeds breder en meer divers wordt. Er wordt vaak samengewerkt over de grenzen heen en er worden heel mooie projecten uitgebouwd. Net dat moeten we natuurlijk belonen, eerder dan bestraffen.

Het collegelid zegt dat de verenigingen, zelfs wanneer we die garantieregels zouden moeten toepassen, nog steeds meer krijgen dan in Vlaanderen. Dat is goed en we waarderen dat, maar waarschijnlijk is dat voor die verenigingen toch maar een schrale troost. Zij kijken natuurlijk naar de werkingsmiddelen waarover ze vroeger konden beschikken en willen hun werking blijven verder zetten.

Debaets

Collegelid De Lille stelt me echter toch ook wel wat gerust. Ik hoor hem zeggen dat hij bij de begrotings-onderhandelingen zal ijveren voor meer middelen. Ik ken zijn onderhandelings-talent en indien hij zijn volle gewicht – figuurlijk dan, want letterlijk zou het wat tegenvallen (*Glimlachjes*) – in de weegschaal werpt, dan komt het wel goed.

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik zou wat extra versterking vragen, indien ik het letterlijk zou moeten doen.

Ik wil eerst iets zeggen over de beleidsbrieven die we altijd maar zouden uitstellen: er is voorzien dat die er binnen de 9 maanden na de eedaflegging moeten zijn. We hebben dus tijd tot 16 april 2010. Dit punt staat op de agenda van het College van 25 maart 2010, dus voorzie ik geen problemen.

Dat er geen precieze bedragen staan, vind ik eerlijk gezegd maar correct. Als je nog aan de onderhandelingen moet beginnen, dan vind ik het niet meer dan correct dat je niet op voorhand gaat rondschreeuwen wat je gaat doen en zo andere mensen voor voldongen feiten stelt. Mocht ik wel bedragen genoemd hebben, dan zou ik waarschijnlijk het verwijt krijgen voor mijn beurt te spreken. Zo is er natuurlijk altijd wel iets. U hebt mijn engagement gehoord: ik ga mijn volle gewicht, en misschien zelfs meer dan dat, in de schaal werpen om de situatie proberen recht te trekken. Zoals ik ook heb aangekondigd, gaan we ook praten met de verenigingen zelf om te kijken waar de grootste problemen zitten en hoe we daar het snelst een mouw aan kunnen passen.

Er werd hier gesproken over die loonsubsidies, maar daar zitten we natuurlijk voor een stuk met de gevolgen van een beslissing die in het verleden werd genomen, namelijk de overstap naar een enveloppefinanciering. Ik voer dus gewoon uit wat door het vorige College en de vorige Raad werd beslist. Ik heb de opmerkingen alleszins goed gehoord.

– *De incidenten zijn gesloten.*

INTERPELLATIE (R.v.O., art. 62) VAN DE HEER FOUAD AHIDAR TOT DE HEER BRUNO DE LILLE, COLLEGELID BEVOEGD VOOR CULTUUR, JEUGD, SPORT EN AMB-TENARENZAKEN over de speelpleinwerking van de VGC

De heer Fouad Ahidar.- Brusselse speelpleinen draaien in grote mate op de vrijwillige inbreng van animatoren en hoofdanimatoren. Er is per plein professionele ondersteuning via een betaalde beheerder, vaak een onderwijzer. In het ideale geval hebben de animatoren die op een speelplein staan de cursus animator/hoofdanimator in het jeugdwerk gevolgd, hebben ze de daarbij horende stage met succes doorlopen en het attest van animator of hoofdanimator behaald.

Het is niet eenvoudig animatoren en hoofdanimatoren voor een speelplein te vinden. Jongeren kiezen tijdens de grote vakantie vaak voor een vakantiejob waarmee ze meer kunnen verdienen. Een animator op een speelplein krijgt een bescheiden vrijwilligersvergoeding. Op een speelplein staan doe je immers niet voor het geld, wel voor het plezier.

Dit staat er hierover in het regeerakkoord van de VGC: “De eigen speelpleinwerking van de VGC is aan herwaardering toe. Forse investeringen dringen zich op in de kwalitatieve omkadering ervan. Het aanbod moet worden vergroot en op maat worden georganiseerd van leeftijds- en kansengroepen (bv. kinderen met een beperking).”

De cursussen voor animator of hoofdanimator worden georganiseerd door de vzw Vlaamse Dienst Speelpleinwerk. Die cursussen vinden plaats in de loop van het hele jaar, maar uiteraard is vooral het voorjaar belangrijk. De cursisten van het voorjaar willen waarschijnlijk al in de komende zomervakantie op een speelplein staan.

De voorbije krokusvakantie vond er een cursus animator plaats. Voor de cursus hoofdanimator bestaan er twee formules: een cursus van twee weekends – midden maart – of een cursus van vijf dagen na elkaar tijdens de paasvakantie. Aangezien de cursussen onlangs hebben plaatsgevonden of binnenkort zullen plaatsvinden, kunnen we nu al een zicht krijgen op de nieuwe instroom van animatoren.

Ahidar

Hoeveel Brusselse cursisten waren er tijdens de voorbije krokusvakantie ingeschreven voor de cursus animator? Hoeveel mensen hebben zich ingeschreven voor de cursus hoofdanimator die plaatsvindt midden maart en tijdens de paasvakantie?

Hoe en waar wordt promotie gevoerd om kandidaat-animatoren te werven voor de Brusselse speelpleinen? Ik werd namelijk benaderd door een aantal mensen die me zeiden dat ze daarvan niets wisten. Ze hebben blijkbaar niet de goede kanalen gevonden. We moeten toch eens nagaan hoe we dit kunnen verhelpen, want heel wat jongeren van 16 tot 18 jaar zijn wel gemotiveerd om animator te worden maar vinden blijkbaar de juiste informatie niet.

De algemene tendens is dat de gemiddelde leeftijd van de leiding op een speelplein daalt en dat het engagement korter is. Worden er hierover cijfers bijgehouden?

In het regeerakkoord wordt gesproken over een groter aanbod en kwalitatieve omkadering in de speelpleinwerking. Wat is het groeipad voor dat grotere aanbod? Moet men de capaciteit van de bestaande speelpleinen uitbreiden of komen er speelpleinen bij? Hoeveel meer leiding zal er dan nodig zijn?

Wat wordt er precies bedoeld met kwalitatieve omkadering? De kwaliteit van een speelpleinwerking verbeteren kan op vele manieren. Gaat het om taalondersteuning, om extra vorming voor de animatoren, om andere spelmethodieken, om meer spelmateriaal... ?

Ik weet ook wel dat speelpleinwerking niet de bedoeling heeft een taalbad te zijn. Voor veel jongeren is het echter de enige leuke manier om in contact te komen met het Nederlands. Ik hoor heel wat mensen zeggen dat ze het toch nog te duur vinden of dat alles al volzet is of dat er te weinig Nederlandstalig aanbod is. Er is wel altijd iets. We hebben in de vorige legislatuur uitgebreid gedebatteerd over het gebruik van het Nederlands buiten de schooluren of buiten de schoolmuren en over

het plezier van het leren van een taal. Ik zie echter kinderen die op school 15 jaar lang een taal moeten leren, maar er geen enkel contact mee hebben buiten de school. Daarom vind ik het belangrijk om na te gaan hoe we de omkadering van de speelpleinwerking kunnen vergroten of verbeteren.

Mevrouw Els Ampe.- In de loop van de voorbije legislatuur heb ik het toen bevoegde collegelid een paar keer ondervraagd over de kwaliteit van de speelpleinwerking, vooral omdat ik zelf in de praktijk gemerkt heb dat er een groot kwaliteitsverschil is tussen de speelpleinwerking van de stad Brussel en die van de Vlaamse Gemeenschap. We leven een beetje in de waan dat de Vlaamse Gemeenschap altijd alles beter doet, maar ik kan uit ervaring zeggen dat de speelpleinwerking bij de stad Brussel toch wel professioneler georganiseerd is dan bij de VGC. Dat komt enkel en alleen doordat de stad Brussel meer werkt met professionelen, die een langere vorming genoten hebben en niet occasioneel worden aangeworven maar echt in die functie zitten. Daarnaast heeft de stad Brussel ook animatoren die een kortere opleiding volgen en een ondersteunende functie hebben.

In de stad Brussel is er altijd een zeer sterke ondersteuning geweest. Het collegelid weet dat, want hij is er nog schepen geweest, dus eigenlijk geef ik hem nu een bloemetje. Ik vind de speelpleinwerking daar zeer goed georganiseerd, ze is ook niet duur, er zitten kinderen van alle soorten en maten en van allerlei achtergronden. Ik merk ook op dat de begeleiders er echt wel Nederlandstalig of soms ook perfect tweetalig zijn, terwijl ik bij de VGC-speelpleinwerking heb gemerkt dat daar veel meisjes rondliepen die het Nederlands niet machtig waren. Als de begeleiders niet allemaal goed Nederlandstalig zijn, dan is het natuurlijk moeilijk om aan de kinderen een goede Nederlandstalige speelpleinwerking te geven. Hoe gaat het collegelid ervoor zorgen dat de kwaliteit kan worden verbeterd? Misschien moet de werking meer worden georganiseerd zoals bij de stad Brussel. Hoe gaat hij ervoor zorgen dat er animatoren worden aangetrokken? Ik weet dat er in de middelbare scholen niet overal reclame wordt gemaakt om animator te worden in de VGC-speelpleinwerking. Dat is eigenlijk jammer, want in de athenea van de Vlaamse Gemeenschap zijn er heel wat jongeren tussen 16 en 18 jaar die

Ampe

twee-, drie- of zelfs viertalig zijn. Dat is eigenlijk het perfecte profiel om als animator te fungeren in de VGC-speelpleinwerking. Hoe zal het collegelid ervoor zorgen dat die jongeren op de hoogte zijn van de mogelijkheden?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Vooreerst: bedankt voor het bloemetje. Ik neem het graag aan, want op het ogenblik dat ik begon als schepen bij de stad Brussel, hadden de speelpleinen van de stad Brussel een zeer slechte naam. We hebben er toen zeer hard aan moeten werken om ze op een goed niveau te krijgen, samen met de dienst Onderwijs, want bij de stad Brussel wordt dat opgevolgd door de inspectie Onderwijs. Dat is allemaal gelukt, maar het heeft toch wel heel wat investeringen gevraagd van de stad Brussel. We mogen de situatie bij de speelpleinen van de VGC echter niet vergelijken met de vroegere situatie bij de stad Brussel. Er zijn heel wat verschillen. Ik ga proberen een overzicht te geven van de huidige werkwijze en van een aantal stappen die we nu al aan het zetten zijn om de kwaliteit nog te verbeteren. Een aantal van de hier geuite opmerkingen is wel degelijk terecht.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie sloot in 2008 een convenant met de Vlaamse Dienst Speelpleinwerk vzw (VDS). Daarin werd ook de kadervorming voor de speelpleinen opgenomen. Uiteraard is deze vzw niet de enige organisatie die een dergelijke vorming aanbiedt. Brusselse jongeren hebben ook de keuze om bij een andere organisatie een (hoofd)animatorcursus te volgen, bijvoorbeeld bij JES, Scouts & Gidsen Vlaanderen of Chirojeugd Vlaanderen. De erkenning van deze cursussen valt onder de verantwoordelijkheid van de Vlaamse Gemeenschap.

De animatiecursus van VDS Brussel tijdens de afgelopen krokusvakantie had een capaciteit van 30 plaatsen, die ook allemaal ingevuld werden door Brusselse cursisten. Onze Brusselse jongeren zijn echt wel bereid om aan dit soort cursussen mee te werken. Voor de hoofdanimatorcursus werkt het Brussels steunpunt van VDS samen met de collega's uit Vlaams-Brabant. De cursus georganiseerd tijdens twee weekends in maart, heeft een capaciteit van 24 plaatsen. Er waren 20 cursisten ingeschreven,

waarvan 11 uit Brussel. Ook dat is een bevredigend resultaat. Voor de cursus tijdens de paasvakantie is er eveneens een capaciteit van 24 plaatsen. Momenteel liepen reeds 16 inschrijvingen binnen, waaronder evenwel geen enkele uit Brussel. Dit is te verklaren doordat de eigen speelpleinen ook open zijn tijdens de paasvakantie.

Het rekruteren van animatoren gebeurt op verschillende manieren, zowel online als offline. Offline wordt sinds dit jaar doelgroepspecifiek gewerkt. Waar er tot en met 2009 een enkele algemene brochure – *Speelwijzer* - was voor zowel ervaren als nieuwe animatoren, wordt er nu een onderscheid gemaakt. Folders en affiches worden verspreid in secundaire scholen, het hoger onderwijs, gemeenschapscentra, bibliotheken, WMKJ's jeugdcentra, Nederlandstalige jeugddiensten van de Brusselse gemeenten en enkele andere partners zoals Trefcentrum Y', VDS, Bronks, Buurtsport Brussel en JES.

We werken reeds met een breed veld samen. Indien de heer Fouad Ahidar weet heeft van plaatsen die uit de boot vallen, dan kan hij die doorgeven. Het is niet zo dat we dit willen beperken.

Online is er een minisite voor de speelpleindienst. Vanaf dit jaar kunnen jongeren zich daar kandidaat stellen om als animator mee te werken. Via *Facebook* wordt actief promotie gevoerd. We gebruiken ook websites als *jeugdwerker.be* en *cultuurnet.be* om reclame te maken.

Mondelinge reclame is eveneens belangrijk. Verschillende animatoren spreken hun vrienden aan, zowel op school als in de jeugdbeweging. Daardoor hebben we momenteel 110 animatoren op een reservelijst staan. Er is dus niet echt sprake van een tekort aan animatoren. We moeten ook opletten geen valse verwachtingen te creëren als er te weinig plaats is voor alle animatoren. (*Onderbreking van de heer Fouad Ahidar*)

De 110 animatoren die zich hebben gemeld, zullen waarschijnlijk niet allemaal een cursus hebben gevolgd. Dat moet ik navragen. We verkiezen natuurlijk animatoren die wel een cursus volgden.

Sinds vorig jaar zijn we strikter met de leeftijd van de animatoren en hoofdanimatoren. Het is nog te

De Lille

vroeg voor vergelijkende cijfers. Wel stellen we vast dat in de paasvakantie van vorig jaar 51% 18 jaar of jonger was. Tijdens de zomervakantie groeide die groep zelfs tot 61%. We willen die verjonging een halt toeroepen, want we vinden dat jongeren een zekere maturiteit moeten hebben om met kinderen en kleuters te werken.

Vroeger was de minimumleeftijd voor animatoren 16 jaar, maar het was voldoende om tijdens het lopende jaar die leeftijd te bereiken. Daardoor waren enkele animatoren slechts 15 jaar. Daarop kijken we nu strikter toe. Jongeren moeten nu werkelijk zestien zijn om als animator te mogen meewerken.

We zijn ook bezig met een onderzoek naar de vrijetijdsbeleving van kinderen en jongeren. Het vakantieaanbod komt daarbij eveneens aan bod. De resultaten worden verwacht in het voorjaar. Op basis daarvan zullen we bekijken waar en hoe het aanbod moet worden aangepast. We zullen ook rekening houden met de werkvormen, zoals de speelpleinwerking of de werking binnen Aximax.

We willen de speelpleinwerking ook kwalitatief omkaderen. De heer Fouad Ahidar merkte terecht op dat dit in het regeerakkoord staat vermeld. We doen dat op verschillende manieren. We hechten veel belang aan rekrutering, maar hebben ook andere aanpassingen doorgevoerd.

Eerst en vooral werd de functie van beheerder afgeschaft. In veel gevallen was er een hoofdanimator en een beheerder. Er was onduidelijkheid over de invulling van die taken. Sommige hoofdanimatoren verscholen zich achter de administratie om niet bezig te moeten zijn met hun kerntaken, namelijk de pedagogische begeleiding en opvolging van de animatoren. Daarom hebben we nu twee hoofdanimatoren per speelplein. Een hoofdanimator 'spel en animatie' moet de animatoren begeleiden en staat mee in voor de kwaliteit van het speelaanbod. Deze hoofdanimator moet ingrijpen waar nodig en intensief begeleiden. Daarnaast is er ook een hoofdanimator 'praktische organisatie', die instaat voor de praktische zaken, zoals structuur, weekprogramma, takenlijsten, uitstappen en het contact met

de ouders. Voor de administratieve taken wordt dus uitdrukkelijk één hoofdanimator aangeduid. Een expliciete taakafbakening moet ervoor zorgen dat meer kan worden gewerkt aan de kwaliteit van de spelletjes en de werking met de kinderen.

Een tweede aanpassing betreft de afschaffing van de categorie 'hulpanimator'. Het onderscheid werd louter gemaakt op basis van leeftijd. Dit zorgde voor situaties waarbij iemand van zestien die wel reeds een animatorcursus had gevolgd, als 'hulpanimator' werd aangesteld, terwijl een oudere persoon zonder opleiding als 'animator' werd aangesteld. We zullen nu meer letten op de opleiding en proberen zoveel mogelijk mensen te werven die een cursus hebben gevolgd.

Bovendien werden ook het vergoedingsstelsel en de voorwaarden die kadervorming actief stimuleren aangepakt, wat de kwaliteit van het speelplein alleen maar ten goede kan komen. Tijdens het afgelopen jaar werd ook extra spelmateriaal aangekocht voor een bedrag van 40.000 euro. Deze inhaalbeweging zal ook dit jaar worden herhaald, hoewel in meer beperkte mate. Inzake taalondersteuning voor speelpleinwerking is er al een intensieve samenwerking met de taalondersteuner binnen de jeugddienst. We denken na over een eventuele uitbreiding voor kleuters in de zomervakantie. Als dit initiatief concreter wordt, zal ik de heer Fouad Ahidar daarover meer informatie verstrekken.

Om de VGC-speelpleinen naar een kwalitatief hoger niveau te brengen is er dus een flexibele en multidimensionale aanpak nodig. Daarvoor blijven we uitgaan van de kracht van jongeren om volgens de jeugdwerkmethode een kwalitatief aanbod te verzekeren. We moeten blijven geloven dat ook jongeren van 16 en 17 in staat zijn om op een waardevolle manier met kinderen en kleuters te werken. Onze speelpleinen beperken zich niet tot opvang, er moet echt worden gespeeld. We proberen dat extra te omkaderen, begeleiden en ondersteunen. We houden ook telkens rekening met de lokale speelpleincontext, want zoals werd opgemerkt is er soms een groot verschil tussen de speelpleinen. Door dezelfde werkmethode overal in te voeren, willen we die verschillen uitvlakken. Een van de eerste dingen die ik heb gedaan als collegelid bevoegd voor Jeugd was een bezoek brengen aan al onze

De Lille

Brusselse speelpleinen Ik heb daar veel mooie dingen gezien en af en toe mijn ogen opengetrokken. Het werd toen duidelijk dat de kwaliteit – die over het algemeen al goed was – verder moest worden verbeterd.

De heer Fouad Ahidar.- Het collegelid zegt dat er genoeg animatoren zijn, maar dat het speelplein-aanbod moet worden uitgebreid. Ik hoor vaak zeggen dat ouders geen plaats vinden voor hun kinderen. Sommigen zeggen ook dat speelpleinen te duur zijn. Kan daaraan iets worden gedaan? Is er een capaciteitsprobleem?

Vandaag stonden er cijfers in de krant over de Chiro. 97% van de Chirojeugd is van autochtone afkomst, slechts 3% is allochtoon. Binnen die 3% is er een groot aantal verschillende nationaliteiten. Ik weet niet of die cijfers representatief zijn voor de Chiro in Brussel. Mijn kinderen gaan naar de Chiro en ik merk daar in elk geval eenzelfde tendens. Kunnen kinderen worden doorverwezen van de speelpleinen naar de jeugdbewegingen?

Het is de bedoeling dat kinderen spelen. Verschillende ouders sturen hun kinderen ook naar een jeugdbeweging om er een taal te leren. Kinderen die een probleem hebben met het Nederlands, maken merkbare vorderingen als ze zich aansluiten bij een Chiro- of scoutsgroep. Zij leren het Nederlands waarden door het te gebruiken tijdens het spel. Misschien kunnen we daaraan ook iets doen?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik heb het artikel over het aandeel van de blanke middenklasse in het ledenbestand van de jeugdbewegingen ook gelezen. Voor onze speelpleinen geldt dat niet. We zien er kinderen van verschillende herkomst en nationaliteit.

De heer Fouad Ahidar.- Dat weet ik, maar ik vroeg mij af of die kinderen worden doorverwezen?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- We moeten eens kijken of we daarvoor geen extra inspanning kunnen doen, want met de speelpleinen bereiken we de allochtone Brusselaars wel.

Op dit ogenblik is er geen capaciteitsprobleem als we het totaal van de speelpleinen bekijken. Sommige speelpleinen worden echter meer gevraagd dan andere. We organiseren verschillende speelpleinen en er zijn nog heel wat plaatsen beschikbaar. Soms moeten kinderen wel een kwartier op de bus zitten. We moeten ook naar plaatsen zoeken in Brussel waar kinderen veilig kunnen spelen, wat niet vanzelfsprekend is. We komen vaak terecht in scholen, maar een speelplaats is niet altijd geschikt.

Brussel-Stad heeft ervoor gekozen naar Beersel uit te wijken, naar een prachtig groen terrein. De kinderen moeten dan wel een half uur op de bus zitten. Er moet een afweging worden gemaakt waarbij rekening wordt gehouden met kwaliteit en veiligheid van de speelruimte.

Ik ben het eens met de heer Fouad Ahidar dat kinderen die in een Nederlandstalige omgeving kunnen spelen, gemakkelijker Nederlands leren. We mogen er echter geen minischolen van maken. Kinderen moeten kunnen spelen. We moeten nagaan hoe we de animatoren kunnen helpen om ervoor te zorgen dat de kinderen in het Nederlands spelen, zonder er een strafkamp van te maken. Daarvoor bestaan methodes waarover ik binnenkort voorstellen zal doen. We moeten dus nagaan hoe we taalversterkende activiteiten kunnen organiseren die geen lessen zijn, maar spelletjes gebaseerd op spelmethodes.

– *Het incident is gesloten.*

VRAGEN (R.v.O., art. 59)

Activiteiten in jeugdcentrum Aximax

De heer Jef Van Damme.- Jeugdcentrum Aximax geeft kinderen en jongeren de ruimte om tijdens hun vrije tijd en buiten de schooluren te experimenteren, ervaringen op te doen, vaardigheden en kennis te verwerven en hun persoonlijkheid te ontwikkelen. Het activiteitenaanbod is divers. Kinderen leren tijdens de activiteiten continu en gestructureerd allerlei vaardigheden, ze ontwikkelen hun creativiteit en hun taalvaardigheid en ze bewegen. De activiteiten vinden plaats in de loop van het schooljaar, maar ook tijdens de schoolvakanties.

Van Damme

De activiteiten van Aximax kunnen op grote belangstelling rekenen. Tijdens het schooljaar zijn de leerlingen van de naburige scholen Ten Nude en Sint-Joost-aan-Zee kind aan huis bij Aximax. De kampen tijdens de schoolvakanties zijn stevast in een mum van tijd volgeboekt. De cijfers waarover ik beschik, maar die intussen reeds twee weken oud zijn, tonen aan dat er slechts een beperkt aantal plaatsen vrij was voor het kamp in de paasvakantie. Ruim 3 van de 4 plaatsen zijn al ingenomen vooraleer externen kunnen inschrijven.

Kinderen van de naburige Nederlandstalige scholen Ten Nude en Sint-Joost-aan-Zee krijgen voorrang bij de inschrijvingen voor de vakantiecampen. Ze mogen zich een week vroeger inschrijven. Wat zijn de criteria voor de overige inschrijvingen: Nederlands als thuistaal, in de buurt wonen, ingeschreven zijn in een Nederlandstalige school?

Bestaat er een evaluatie van de eerste werkingsjaren van Aximax, dat in 2007 werd opgestart? Op die manier zouden we ook kunnen aantonen hoeveel mensen geweigerd werden en kunnen we zicht krijgen op een eventueel capaciteitsprobleem bij Aximax.

In het regeerakkoord 2009-2014 staan volgende twee passages over Aximax: “Ook het potentieel van de gemeenschapscentra, de kinderboerderij Het Neerhof, Jeugdcentrum Aximax, de vzw JES en het Roodebeekcentrum en onze jeugdhuizen moeten tijdens de schoolvakanties zo optimaal mogelijk worden benut, in functie van een ruim en gevarieerd vrijetijdsaanbod, met versterkte aandacht voor het Nederlands als omgangstaal.” En verder: “Het recente jeugdcentrum ‘Aximax’ in Sint-Joost-ten-Node is een succes. De VGC zal nagaan of een dergelijk, vernieuwend en open initiatief kan worden opgestart op andere plaatsen.”

Overweegt het College ook elders initiatieven op te starten en eventueel ook de capaciteit van Aximax uit te breiden?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Bij de inschrijvingen voor de zomervakantie 2009 waren een aantal speelweken in Aximax voor het eerst in minder

dan één uur volzet. Tegelijk stelden we vast dat die speelweken een minder divers publiek kenden. Het behoud van de diversiteit werd de eerste bezorgdheid van het jeugdcentrum dat daartoe een goede samenwerking met de scholen uit de buurt nastreeft. Vanaf de startdag in september 2009 werd de voorrangperiode voor de kinderen van de Ten Nude school en de Sint-Joost-aan-Zee school verlengd. Tegelijkertijd organiseerde Aximax ook extra infomomenten voor de ouders in het Nederlands, het Frans, het Engels en het Turks. Die aanpak blijkt te werken, want men bereikt opnieuw een divers publiek uit de buurt.

Bij de inschrijving voor de speelweken in de paasvakantie waren een aantal weken na de eerste inschrijvingsperiode reeds voor 90% volzet. We vinden dat het aanbod van Aximax niet exclusief voorbehouden mag worden voor de leerlingen van bepaalde scholen en dus hebben we opnieuw de inschrijvingsprocedure geëvalueerd.

Vanaf de zomerspeelweken in 2010 wordt maximum 60% van het aantal plaatsen voorbehouden voor de buurtscholen. Bovendien zal alleen nog ter plaatse ingeschreven kunnen worden en wordt een voorschot van minimum 10 euro per activiteit er per kind gevraagd.

Vanaf het begin worden alleen kinderen die thuis of op school Nederlands spreken, toegelaten. Voorts worden geen bijkomende criteria vastgelegd. De vraag om kinderen die geen school lopen in de voorrangsscholen, maar wel in de buurt wonen en bijvoorbeeld naar de Hendrik Conscienceschool gaan, ook voorrang te verlenen bij de inschrijvingen, werd in overweging genomen. Uiteindelijk werd besloten de voorrangsgroepen niet uit te breiden. Het doel van het voorrangbeleid was in de eerste plaats de diversiteit van het publiek in stand te houden. We denken ook dat dit nu al het geval is.

Met een uitbreiding van de voorrangsgroepen zouden de activiteiten tijdens de voorinschrijvingen al volzet zijn en dat zou de situatie opnieuw moeilijker hebben gemaakt. De Hendrik Conscienceschool ligt bovendien in veel minder achtergestelde buurt dan Sint-Joost-aan-Zee. Kinderen op basis van adres voorrang verlenen, is administratief moeilijk. Brussel maakt ook geen onderscheid tussen de Leopold-

De Lille

wijk en de Anneessenswijk, terwijl het publiek toch erg verschillend is. Door de beperking van de voorrang tot maximum 60% wordt het aantal beschikbare plaatsen voor deze groepen wel verhoogd.

Ik kan u tabellen bezorgen met een overzicht van de inschrijvingen voor de zomervakantie 2009 en het activiteitenaanbod 2009-2010 en de paasvakantie 2010. We merken dat vooral kleuteractiviteiten en speelweken bij het begin en het einde van de vakantie erg populair zijn. Dat is echter overal het geval, bijvoorbeeld ook in de gemeenschapscentra als die een extra aanbod creëren.

De cijfers van de wachtlijsten geven slechts een indicatie. Het is moeilijk een exact cijfer op het aantal geweigerde plaatsen te plakken. Als er dan toch een plaats vrij komt, blijkt soms dat de kinderen al ergens anders zijn ingeschreven. Veel ouders doen ook niet meer de moeite om zich op een wachtlijst in te schrijven. De cijfers geven dus toch een wat vertekend beeld.

Het jeugdcentrum doet zeker inspanningen om zijn capaciteit in functie van de vraag uit te breiden. Het aantal inschrijvingen voor de jaarwerking steeg in 2009 met 53% ten opzichte van 2008. In het najaar van 2008 telden we 148 deelnemers, in het najaar van 2009 zijn dat er al 226. De vakantiewerking steeg met 28%. In het totaal telden we 305 inschrijvingen voor de vakantieactiviteiten in 2009.

Aximax wil in de toekomst zijn capaciteit nog verhogen, maar de mogelijkheden zijn beperkt. Op woensdagnamiddag zijn alle zalen bijvoorbeeld al volzet. Ook in augustus zitten we aan onze maximumcapaciteit. Wel plannen we extra activiteiten op zaterdag, een fietsweek in juli en een extra speelweek tijdens de kerstvakantie. Maar dit blijft beperkt, veel meer ruimte is er niet.

Aximax startte in 2009 ook met een regionaal jeugdoverleg. Met dit overleg willen ze het aanbod en de inschrijfprocedures beter op elkaar en op de vraag afstemmen en beter doorverwijzen naar het andere aanbod dat in Brussel bestaat en dat zeker niet overal volzet is.

Aangezien Aximax over een zeer toegankelijke infrastructuur beschikt, wens ik als collegelid ook te laten onderzoeken in welke mate we een aanbod kunnen creëren voor kinderen met een beperking. De resultaten van het vrijetijdsonderzoek bij deze kinderen zullen volgende maand bekend worden gemaakt. Ik denk dat er voor deze kinderen ook nood is aan een dergelijk aanbod.

De heer Jef Van Damme.- Ik dank collegelid De Lille voor het uitgebreide antwoord. Ik kijk uit naar verdere initiatieven, maar ik vond dit een zeer interessante toelichting.

De jeugdboekenweek en het Brussels Netwerk Openbare Bibliotheken (BruNO)

Mevrouw Els Ampe.- Deze week vond ik een mooie folder in Brussel Deze Week, uitgegeven door de openbare bibliotheken, waarin een overzicht stak van alle voorleesmomenten in de verschillende openbare bibliotheken in het Brussels Gewest. Het was een interessante folder die helaas, net als Brussel Deze Week, maar door een beperkt publiek wordt gelezen. Dat is meteen ook niet het publiek waarvoor een deelname aan de voorleesmomenten belangrijk is. We merken dat er veel kinderen zijn van wie ouders niet voorlezen. Weinig ouders lezen hun kinderen nog voor: ze denken er niet aan, hebben geen tijd of kunnen simpelweg niet lezen. Daarom vind ik dat een goed initiatief van de openbare bibliotheken. Bovendien lijkt het moment op zaterdag of zondagmiddag goed gekozen.

Het zou echter interessant zijn moest dit aan een breder publiek worden gecommuniceerd. De ouders zouden via de vele Brusselse scholen op de hoogte moeten worden gebracht van het bestaan van voorleesmomenten. Zelf heb ik de folder niet in de boekentassen van de kinderen gevonden. De informatie kan misschien ook beter via het onderwijzend personeel worden verspreid.

(Onderbreking van de heer Dominiek Lootens-Stael)

De voorzitter.- U moet zich aan de tekst houden, mevrouw Ampe.

Mevrouw Els Ampe.- Ik zal mij aan de tekst houden. Ik was aan het einde van mijn tekst gekomen. Uw opmerking is terecht, maar overbodig. Mijn vragen zijn de volgende.

Hoe worden leerlingen uit het Brussels Nederlandstalig onderwijs aangemoedigd om deel te nemen aan de voorleesactiviteiten? Op welke manier zal de deelname van de Brusselse Nederlandstalige jeugd aan deze activiteiten in de toekomst worden bevorderd?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Ik moet zeggen dat ik de hier gestelde vraag eigenlijk interessanter vind dan het document dat ik eerder gekregen heb. Ik denk dat we hierop op een ander moment dieper kunnen ingaan, maar ik ga mij in mijn antwoord houden aan de aanvankelijk gestelde vragen.

De Jeugdboekenweek is een jaarlijks initiatief van Stichting Lezen in samenwerking met Locus, het Steunpunt Lokaal Cultuurbeleid. De 39ste editie heeft als thema 'Recht op Boeken'. Het officiële openingsfeest van de Jeugdboekenweek, georganiseerd door de Stichting Lezen, vond dit jaar in Brussel plaats, meer bepaald in Bozar op zaterdag 12 maart in aanwezigheid van prinses Mathilde. Officieel loopt de Jeugdboekenweek van 13 tot 28 maart 2010. In Brussel duurt de Jeugdboekenweek 7 weken, de tijd die nodig is om zoveel mogelijk scholen en ouders bij de werking te betrekken, met als doel zoveel mogelijk kinderen te bereiken.

Het programma van de Jeugdboekenweek wordt voorbereid door de werkgroep Jeugdboekenweek van het streekgericht bibliotheekbeleid Brussel - SBB-Brussel - waarin alle jeugdbibliothecarissen van de Brusselse bibliotheken vertegenwoordigd zijn. Het SBB is verantwoordelijk voor de opstelling van het activiteitenprogramma, de communicatie en de coördinatie van de uitvoering van de leesbevorderingsactiviteiten in samenwerking met de scholen en van de vertelmomenten voor ouders en kinderen in de bibliotheken.

Gedurende 7 weken geeft een dozijn professionele vertellers, actrices en workshopbegeleiders in alle Brusselse bibliotheken meer dan 330 vertel-, voorlees- en boekenuurtjes ten beste. In die tijdspanne worden meer dan 8.500 kinderen door de Brusselse

bibliotheken bereikt. De bibliotheken leggen zelf de contacten met de scholen en ontvangen de klassen in de bibliotheek. Het SBB komt slechts geleidelijk tussen in de organisatiekosten.

Alle deelnemende kinderen krijgen een 'teaser' als promotiegeschenk, ontworpen door Mieke Lamiroy in opdracht van het SBB.

Bij gebrek aan infrastructuur in de tijdelijke locatie tijdens de verbouwwerken van Muntpunt ontving de hoofdstedelijke openbare bibliotheek dit jaar geen klassen in de bibliotheek tijdens de Jeugdboekenweek.

Er zijn directe contacten tussen de bibliotheken en de scholen. Maar niet alle scholen nemen deel. Scholen zijn dit immers niet verplicht, het blijft voor hen een vrije keus. In principe werd wel elke school gecontacteerd om op dit aanbod in te gaan.

Er wordt ook een vertelmoment voor ouders en kinderen buiten de schooluren georganiseerd. Het SBB organiseert en financiert in elke Brusselse bibliotheek een vertelmoment, waarop alle ouders en kinderen uitgenodigd worden. Een overzicht van alle activiteiten zal ik aan het raadslid bezorgen.

De promotie en de communicatie omtrent de Jeugdboekenweek in Brussel verloopt via verschillende kanalen. Een extra bijlage bij *Brussel Deze Week* van 10 maart 2010 staat volledig in het teken van de Jeugdboekenweek 2010. Een extra-overdruk van 3.000 exemplaren wordt via de Brusselse bibliotheken verspreid.

Ook *tvbrussel* en *FM Brussel* besteden de nodige aandacht aan de organisatie van de Jeugdboekenweek in Brussel, alsook diverse communicatiebladen van de Brusselse gemeenten en de Vlaamse gemeenschapscentra, de websites van Muntpunt en de gemeentelijke bibliotheken. Verder vermeldt men de Jeugdboekenweek ook in verschillende gemeentelijke infoblaadjes, die toch bij iedereen in de brievenbus vallen, maar men moet die blaadjes natuurlijk ook kunnen en/of willen lezen.

Het SBB stelde eveneens Jeugdboekenweek-flyers en affiches ter beschikking van de Brusselse bibliotheken waarmee ze de activiteiten van de Jeugd-

De Lille

boekenweek in hun bibliotheek kenbaar kunnen maken aan hun publiek.

Mevrouw Els Ampe.- Ik dank collegelid Bruno De Lille voor zijn antwoord. Ik vond het ook fijn dat ik een aantal nieuwtjes te weten kwam. Zo wist ik niet dat de scholen rechtstreeks werden gecontacteerd. Als ouder merkt men daar natuurlijk niets van. Ik vind dat echter wel belangrijk. Scholen nemen immers actief deel aan de jeugdboekenweek.

Jeugdhuis De Branding

Mevrouw Annemie Maes.- Jeugdhuis De Branding startte onlangs een petitie met een noodkreet. Het jeugdhuis is immers dringend op zoek naar een eigen plekje. In de petitie is er sprake van een braakliggend terrein naast café Welkom aan het Kardinaal Mercierplein in Jette.

De zoektocht naar een geschikte locatie is nu al 5 jaar aan de gang. Vijf jaar geleden moest het jeugdhuis vertrekken uit zijn zolder in Laken. Sindsdien is noch de gemeente, noch de VGC erin geslaagd een duurzame oplossing te vinden. De VGC heeft voor de infrastructuur alvast 250 000 euro ingeschreven in haar investeringsplan 2010. Ook raadslid Brigitte De Pauw wil, in haar hoedanigheid van schepen, soelaas bieden. Een van de mogelijke oplossingen is de Barapaat.

Een paar keer leek een oplossing ook effectief in de maak. Keer op keer bleek dat echter ijdele hoop. Intussen zit het jeugdhuis nog steeds in GC Esseghem en haakten, als ik althans jeugdhuis De Branding mag geloven, twee derde van de leden ontgoocheld af. Het belang van jongerenactiviteiten en jeugdhuizen kan nochtans moeilijk worden overschat.

Het braakliggend terrein op het Kardinaal Mercierplein is eigendom van de gemeente en biedt alvast uitzicht op een duurzame oplossing. Is dit braakliggend terrein ook effectief een haalbare oplossing voor de nieuwe locatie van jeugdhuis De Branding? Is de VGC nog steeds bereid om hierin te investeren? Zijn er gesprekken aan de gang met het

gemeentebestuur van Jette om samen een oplossing uit te werken? Wat is het vooropgestelde tijdschema?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- Het dossier van jeugdhuis De Branding wacht inderdaad al een vijftal jaar op een oplossing. Het ligt trouwens nog steeds op mijn maag. Toen ik nog schepen van Brussel was, werd in overleg met toenmalig collegelid Pascal Smet tevergeefs gepoogd om in Laken soelaas te bieden. Men heeft het probleem toen naar Jette verschoven. In het verleden werden er inderdaad al tal van pogingen ondernomen om een definitieve oplossing uit te werken voor jeugdhuis De Branding.

Na verloop van tijd sprongen de onderhandelingen echter telkens af of doken er weer andere problemen op. Meestal omdat de aangebrachte oplossing niet de goede was.

De VGC engageert zich nog steeds om een solide en langetermijnoplossing te vinden en te ondersteunen voor de huisvesting van jeugdhuis De Branding. Ook nu herhaalt de VGC dit engagement naar alle jongeren die zich met recht en reden zorgen maken.

Het neerpoten van een nieuw gebouw voor gecombineerd gebruik is echter een fikse investering. De VGC acht het mogelijk om daarvoor op korte termijn 250.000 euro vrij te maken. Om het project echter ook daadwerkelijk te kunnen realiseren is een engagement van de gemeente Jette meer dan wenselijk. Zo zou een mogelijke oplossing erin kunnen bestaan dat de gemeente Jette een grond ter beschikking stelt om, onder welke technische vorm dan ook, een gebouw te kunnen oprichten. Ik formuleerde dit voorstel overigens al in een brief aan de burgemeester van Jette en tijdens een overlegronde met gemeenteamttenaren.

Het terrein van café De Welkom is inderdaad eigendom van de gemeente Jette. Volgens de VGC kan dit terrein effectief de sleutel voor een oplossing zijn. De ligging is in ieder geval perfect en de grond biedt heel wat mogelijkheden. Er kan op de beschikbare oppervlakte, in combinatie met andere functies voor de jeugd, een gebouw opgetrokken worden voor een jeugdhuis. Iedereen weet dat ik er geen voorstander van ben om gebouwen neer te

De Lille

zetten die dan gedurende drie kwart van de week leeg staan. De gebouwen moeten optimaal worden benutten. Misschien kunnen andere jeugdverenigingen of scholen er eveneens gebruik maken. De tijd dat men iedereen zijn eigen baksteen kon geven, ligt in ieder geval al lang achter ons. Een optimale invulling van het geheel is alvast een *conditio sine qua non*. Volgens mij is dat de meest realistische piste die ook aan jeugdhuis De Branding eindelijk een perspectief kan bieden.

Ik ontving overigens nog geen antwoord van de burgemeester. Ik wil dan ook niet vooruit lopen op de beslissing van de gemeente Jette. Als deze oplossing echter groen licht zou krijgen en alle betrokken partijen hieraan willen meewerken, zal het, althans naar jongerennormen, nog lang duren vooraleer de eerste cola of fanta in jeugdhuis De Branding geschonken wordt. Daarom wordt, tegelijkertijd met de zoektocht naar een definitieve oplossing, ook naar een tijdelijke oplossing gezocht.

Aan de andere kant van het Kardinaal Mercierplein bevindt zich de horecazaak Barapaat. De Barapaat is al een tijdje gesloten. De eigenaar is bereid dit pand te verhuren aan jeugdhuis De Branding. Momenteel wordt onderzocht of het pand brandveilig is en of het kan dienen als tijdelijke locatie voor jeugdhuis De Branding. Gezien de tijdelijkheid, lijkt het de VGC echter niet verantwoord grote bedragen te investeren. Met de eigenaar zal nog onderhandeld worden over de kosten van de huur. Voorts gaat we samen met De Branding na op welke manier deze kosten kunnen worden gedragen.

De mogelijkheid om de horecazaak over te kopen, bestond overigens ook. Dat is echter niet zo voor de hand liggend omdat er nogal wat nadelen aan de locatie zijn verbonden. Zo was de eigenaar nu eens bereid het volledige gebouw te verkopen, dan weer alleen de zaak. Aangezien er boven in het pand nog woningen zijn, is de combinatie met een jeugdhuis allesbehalve ideaal. Denk alleen al maar aan de geluidsoverlast. Het volledige pand kopen, zou gezien de staat van het gebouw, ook een erg grote investering betekenen. Er zijn immers heel wat werken nodig.

Tijdelijk huren is hoe dan ook op korte termijn de beste oplossing. De nodige aanpassingen zijn dan immers beperkt. Op lange termijn lijkt de gemeentelijke grond een uitgelezen kans te bieden voor de definitieve vestiging van jeugdhuis De Branding. Wij hopen dan ook dat alle betrokken partijen, zijnde de gemeente, de VGC en jeugdhuis De Branding zullen meestappen in dit verhaal.

Mevrouw Annemie Maes.- Ik dank collegelid Bruno De Lille voor zijn antwoord. De burgemeester van Jette heeft onlangs een brief gekregen. Collegelid de Lille verwacht spoedig een antwoord. Op basis van dit antwoord zal dan al dan niet een tijdelijke oplossing worden uitgewerkt.

Heeft collegelid Bruno De Lille jeugdhuis De Branding ook gecontacteerd? Heeft hij het jeugdhuis over de stand van zaken op de hoogte gebracht of wacht hij eerst het antwoord van de burgemeester af?

De heer Bruno De Lille, collegelid.- De verantwoordelijken van jeugdhuis De Branding werden alleen op de hoogte gebracht van de verschillende mogelijkheden. Ze zijn echter niet op de hoogte van elke stap. Zo weten ze bijvoorbeeld niet dat ik een brief stuurde naar burgemeester Hervé Doyen. De VGC poogt constant vooruitgang te boeken in het dossier. De VGC-diensten volgen alles op; de brandweer bezocht de Barapaat en de gemeentelijke diensten werden gecontacteerd. Er is dus vooruitgang. Persoonlijk had ik uiteraard ook liever gezien dat een en ander sneller vorderde.

Mevrouw Annemie Maes.- Ik dank collegelid Bruno De Lille voor zijn inspanningen. Ik hoop alleen dat hij in permanente dialoog blijft met de verantwoordelijken van jeugdhuis De Branding zodat zij zich geen zorgen hoeven te maken over hun dossier.

- *De vergadering wordt gesloten om 10.54u.*
- *Volgende vergadering heden namiddag 19 maart 2010 om 15u.*

Bijlagen

1. Mededelingen van het secretariaat – Commissievergaderingen

Commissie voor Onderwijs en Vorming van maandag 15 maart 2010

Studiebezoek aan het Onderwijscentrum Brussel, Marcqstraat 16-18, 1000 Brussel

Verslaggever: Elke Van den Brandt

Aanwezig:

Vaste leden: mevrouwen Bianca Debaets, voorzitter, de heer Dominiek Lootens-Stael, mevrouw Elke Van den Brandt

Plaatsvervanger: de heer Jef Van Damme

Ander lid: de heer Paul De Ridder

Verontschuldigd: mevrouw Brigitte De Pauw

Commissie voor Onderwijs en Vorming van dinsdag 16 maart 2010

1. Interpellaties (R.v.O., art.62)

- Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de Talentmixbrochure
- Interpellatie van mevrouw Bianca Debaets tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de besparingsmaatregelen binnen het Nederlandstalig onderwijs te Brussel

2. Vraag (R.v.O., art.59)

- Vraag van mevrouw Elke Van den Brandt aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de inschrijving van anderstalige nieuwkomers in het Nederlandstalig basisonderwijs

Aanwezig:

Vaste leden: mevrouwen Bianca Debaets, voorzitter, Elke Van den Brandt

Plaatsvervangers: mevrouw Greet Van Linter, de heer Jef Van Damme

Verontschuldigd: de heer Dominiek Lootens-Stael

1. Interpellaties (R.v.O., art.62)

- **Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de Talentmixbrochure**

Om de creativiteit en de vrije tijd van de Brusselaars op te waarderen, ontwierp de VGC een lijvige 186 pagina's tellende brochure, zegt interpellant **mevrouw Greet Van Linter**. Deze zogenaamde 'Talentmixbrochure' biedt naast een aantal nuttige IT- en taalopleidingen ook cursussen Qi Gong, Hamamtherapie, Hatha yoga, Ubuntu, Feng Shui en Pilates. In de brochure wordt vermeld dat deze cursussen kunnen bijdragen tot het sneller of beter aan werk geraken. Dat is inderdaad zo voor cursussen als bijvoorbeeld 'elektriciteit;kapper',...die arbeidsmarktgericht zijn, maar zeker niet voor andere cursussen die gericht zijn op hobby en ontspanning.

Zowel de relatieve educatieve waarde van bepaalde 'opleidingen' en vooral het bijkomende gegeven dat deze door de gebruiker kunnen worden betaald met opleidingscheques doet onze beleidsefficiënte wenkbrauwen fronsen.

Het kan immers niet de bedoeling zijn dat, op een moment dat er geen middelen zijn voor de noodzakelijke verplichte begeleiding van werklozen, men zijn schaarse middelen uitgeeft aan zanglabo's, Kandalini yoga en aromatherapie voor huisdieren.

Vandaar de volgende vragen:

- op basis van welke criteria werden de cursussen waarvoor opleidingscheques kunnen worden gebruikt, geselecteerd ?
- aan welke voorwaarden dienen de docenten te voldoen ?

- volgt er een evaluatie van deze opleidingen ? En zo ja, door welke instantie en wanneer zullen deze worden verricht ?
- is het de intentie van het College om deze cursussen blijvend te financieren tijdens de lopende legislatuur ?

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes stelt dat de Talentmixbrochure zich niet beperkt tot cursussen die bijdragen tot een snellere en betere doorstroom naar werk. In de brochure staan tal van ideeën om bij te leren, creatief te zijn en iedereen zijn vrije tijd op een boeiende manier en in aangenaam gezelschap in te laten vullen.

Vrije tijd is iets wat elkeen voor zichzelf invult. Of dit nu met vlaggenzwaaien of yoga is.

De modaliteiten voor het gebruik van opleidingscheques worden geregeld in het Besluit van de Vlaamse Regering van 18 juli 2003 betreffende de opleidings- en begeleidingscheques voor werknemers.

Opleidingscheques kunnen gebruikt worden voor opleidingen die erkend worden in Vlaanderen door de Vlaamse overheid. Deze opleidingen moeten bijdragen tot een grotere inzetbaarheid van de aanvrager op de arbeidsmarkt en mogen niet in opdracht van de werkgever gevolgd worden.

Volgens het besluit van de Vlaamse Regering zijn er geen specifieke criteria waaraan de docenten moeten voldoen. Vlaanderen maakt ook geen melding van een eventuele evaluatie van de opleidingen.

De intentievraag of wij in deze legislatuur verder gaan met dit aanbod kan ik enkel maar bevestigend beantwoorden.

Wat de opleidingscheques betreft, is het trouwens de Vlaamse Regering en niet het College van de VGC dat beslist over de al dan niet voortzetting van het systeem van opleidingscheques.

Mevrouw Greet Van Linter repliceert dat het eigenaardig is dat opleidingscheques toegekend worden voor cursussen van eerder recreatieve aard. Zij heeft geen enkel probleem met het toekennen van

opleidingscheques voor cursussen die de cursisten effectief iets laten bijleren, zoals de cursussen 'kapper', 'elektricien', 'restaurateur', enz. Opleidingscheques geven voor pakweg Pilates en yoga is weinig zinvol en getuigt niet van goed bestuur.

Mevrouw Van Linter begreep uit het antwoord van collegevoorzitter Vanraes dat het de vereniging is die de erkenning aanvraagt, dat de Vlaamse Gemeenschap de erkenning toekent en dat de VGC in deze aangelegenheid een ondergeschikt bestuur is. Zij zal deze vraag dan ook door haar collega's in het Vlaams Parlement opnieuw laten stellen.

- **Interpellatie van mevrouw Bianca Debaets tot de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de besparingsmaatregelen binnen het Nederlandstalig onderwijs te Brussel**

Interpellant **mevrouw Bianca Debaets** herinnert er aan dat op 16 november 2009 Vlaams Minister van Onderwijs en Vorming, Pascal Smet, bekend maakte dat het beleidsdomein Onderwijs in 2010 voor 72 miljoen euro zal besparen. Deze besparingen zijn de grootste sinds jaren en bedragen zo'n 0,8% van het ganse onderwijsbudget.

De discussie die hierover in het Vlaams Parlement wordt gevoerd, leverde onlangs een nieuw element op. Er werd de vraag gesteld of de minister van Onderwijs zijn besparingsplannen had afgestemd met de beleidsprioriteiten van de VGC en of hij daarbij het VGC-collegelid bevoegd voor Onderwijs had geïnformeerd. In zijn antwoord verklaarde minister Smet dat hij ter zake geen overleg had gepleegd met het VGC-collegelid bevoegd voor Onderwijs. Wat mijns inziens een opmerkelijk statement is. Nog geen jaar geleden onderschreef de Vlaamse Regering de doelstelling om haar beleid beter af te stemmen op dat van de Brusselse beleidsactoren, zeker voor de maatregelen die specifiek Brussel aanbelangen.

Hiermee rekening houdend wenst de interpellant het volgende te vragen - Werd de collegevoorzitter inderdaad niet geïnformeerd over de besparingsplannen in het onderwijsdomein en in het bijzonder over de gevolgen hiervan voor Brussel? Heeft

hij zelf het initiatief genomen tot overleg met zijn Vlaamse collega?

Hebben de besparingen die door minister Pascal Smet werden afgekondigd, effect op bepaalde steunmaatregelen van de VGC? Zo ja, welke?

Persoonlijk vreest mevrouw Debaets dat bepaalde besparingsmaatregelen des te harder zullen aankomen in het Nederlandstalig onderwijs in Brussel dat alle ondersteuning broodnodig heeft gelet op het lerarentekort en de capaciteitsproblematiek.

Zij denkt bijvoorbeeld aan het schrappen van de middelen voor de mentoruren. Het mentorschap werd in 1996 ingevoerd als maatregel om startende leerkrachten beter te begeleiden gedurende het eerste jaar van de beroepsuitoefening. Ervaren leerkrachten kregen daarbij mentoruren toegewezen om hun jongere collega's bij te staan bij het uitbouwen van een geschikt didactisch instrumentarium. Zeker in Brussel, waar de kwaliteit van het onderwijs onder druk staat en van leerkrachten het uiterste wordt verwacht, was dit een gunstige en noodzakelijke maatregel. Directies pogen nu het mentorschap in stand te houden met alternatieve middelen, door bijvoorbeeld Btp-uren toe te kennen aan mentoren in plaats van mentoruren. De vraag is of dit niet ten koste gaat van andere onderwijsdoelstellingen? Is collegevoorzitter Vanraes van plan om bij zijn Vlaamse collega te polsen of er geen alternatieve beleidsmaatregelen kunnen getroffen worden om de afschaffing van de mentoruren op te vangen?

Minister Pascal Smet kondigde voorts aan dat de start van de opleidingen Hoger Beroepsonderwijs (HBO) met tenminste 2 jaar wordt uitgesteld. Het HBO zou de opleidingen groeperen van het Hoger Onderwijs voor Sociale Promotie, het 3de leerjaar van de 3de graad TSO of KSO (indien arbeidsmarktgericht) en de 4de graad van het beroepssecundair onderwijs. Bedoeling was om deze opleidingen op te tillen naar een hoger kwaliteitsniveau en ze beter op de arbeidsmarkt af te stemmen. De uitstroom van studenten met een HBO-diploma zou zeer welkom zijn in Brussel waar er tal van knelpuntberoepen niet ingevuld geraken. Is collegevoorzitter Vanraes van plan om zijn Vlaamse collega hierover aan te spreken?

Het besparingsplan van minister Pascal Smet bevat nog andere maatregelen waarvan de spreker vreest dat ze de goede werking van het Nederlandstalige onderwijs in Brussel zullen doorkruisen

- Het afschaffen van de uren pedagogische coördinatie aan leerkrachten in de B-stroom.
- Het afschaffen van de vervangingseenheden voor de vervanging van korte afwezigheden in het secundair onderwijs;
- En, zoals in deze Raad reeds uitvoerig werd besproken – het niet invoeren van de Brussel-premie

Zal de collegevoorzitter onderzoeken in welke mate het schrappen van deze ondersteuningsmiddelen de goede werking van het Brussels onderwijs ondermijnt? Is hij van plan om een overleg te plannen met minister Pascal Smet en hem daarbij onze bezorgdheid over te maken?

De heer Jef Van Damme betreurt dat de Commissie voor Onderwijs en Vorming veelvuldig wordt gebruikt voor vragen en interpellaties over onderwijsaspecten die in feite onder de rechtstreekse bevoegdheid vallen van Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet. Het is beter dergelijke vragen en interpellaties rechtstreeks door partijcollega's in het Vlaams Parlement te laten stellen, dan ze via collegevoorzitter Vanraes, die in feite niet bevoegd is, te laten beantwoorden. Verder pleit de spreker ervoor te focussen op de reële beleidsbevoegdheden van het VGC-collegelid bevoegd voor Onderwijs en de commissievergaderingen daarvoor aan te wenden.

Uiteraard vinden de VGC-raadsleden, evenals de Vlaamse minister van Onderwijs, de onderwijsbesparingen in Brussel jammer, maar de begrotingsgegevens nopen tot beslissingen.

Tenslotte heeft de spreker er moeite mee dat CD&V, de partij van interpellant Bianca Debaets, enerzijds vanuit de meerderheid de onderwijsbesparingen in het Vlaams Parlement goedkeurde en anderzijds dezelfde onderwijsbesparingen in vraag stelt in de Vlaamse Gemeenschapscommissie. Hij vindt dit een dubbelzinnige manier om aan politiek doen.

Mevrouw Bianca Debaets, interpellant, antwoordt dat de druk op het Nederlandstalig onderwijs in Brussel groot is (capaciteitsprobleem, lerarentekort,...) en het is de plicht van alle VGC-raadsleden om niet alleen het debat aan te gaan, maar ook om zoveel mogelijk creativiteit aan de dag te leggen om oplossingen aan te reiken. De vragen die in deze interpellatie gesteld worden aan collegevoorzitter Vanraes zijn meer dan terecht. De interpellant wil niet alleen weten hoe het overleg Vanraes-Smet verloopt, maar vooral wat de impact is van de onderwijsbesparingsmaatregelen van Vlaanderen op Brussel en hoe zal geredieerd worden.

Commissielid Elke Van den Brandt begrijpt de frustratie van collega Van Damme. Er zijn inderdaad overlappings tussen het Vlaams Parlement en de VGC. Maar het is onmiskenbaar een feit dat een aantal maatschappelijke aspecten die gevolgen hebben voor het Brussels Nederlandstalig onderwijs toch in de VGC moeten besproken worden. Als er demografische groei is, dan heeft dat een weerslag op het Nederlandstalig onderwijs in Brussel, ook als het collegelid er niet bevoegd voor. De context waarin het Nederlandstalig onderwijs ageert, vertegenwoordigt een element in het onderwijsdebat en is niet het exclusieve terrein van Vlaamse Gemeenschap of VGC. De beste werkwijze is dat partijen simultaan werken met hun partijgenoten in het Vlaams Parlement, althans dat is de werkwijze van Groen!. De taskforce Brussel, in de media aangekondigd door minister Smet, zou net op dit vlak van overlappend beleid, zinvol kunnen zijn. Toen de spreker daarover een vraag stelde, bleek uit het antwoord dat de taskforce zich nog in de fase van het luchtkasteel bevond. Is er inmiddels iets gewijzigd in dit dossier? Minister Smet antwoordde op een vraag over de taskforce Brussel in het Vlaams Parlement dat de aangelegenheid in het VGC-college zou besproken worden op 23 februari 2010. Het kerntakendebat dringt zich op.

De besparingen in het Vlaams onderwijs van minister Smet - echter genomen door de voltallige Vlaamse Regering - beroeren de gemoederen. De beloofde Brusselpremie die er niet komt, de afschaffing van steunpunt Gok, het stopzetten van het project duurzaam naar school, de herkadering van het mentorschap, de schrapping van de uren pedagogische coördinatie,... Eén voor één maatregelen

die van vitaal belang zijn voor het Brussels hoofdstedelijk gewest. We zijn dus terecht bezorgd.

Het is enigszins vreemd dat collega Debaets dit aanhaalt, aangezien haar partij op Vlaams niveau in de regering zit en dus die besparingsmaatregelen mee heeft goedgekeurd. Het is van belang dat de interpellant haar partij blijft waarschuwen dat de onderwijsbesparingen in Brussel geen goede zaak zijn. Het is tenslotte een collegiale beslissing van de ganse Vlaamse Regering.

Er wordt fors bespaard in het Vlaams onderwijs, zoveel is duidelijk. Minister Smet wil vooral besparen in de structuren van het onderwijs, niet in de klas. Bakstenen betogen niet. Kansarme mensen ook niet, hoewel de onderwijsbesparingen hen het sterkst treffen.

De Brusselpremie zou vervangen worden door 'iets anders'. De premie was bedoeld om het lesgeven in Brussel aantrekkelijker te maken, om leerkrachten naar hier te trekken, maar vooral om ze hier te houden. Hoe ver staat het concreet met de vervanging van de Brusselpremie? Misschien kan daarover binnen de VGC gebrainstormd worden.

Er is niet alleen nood aan extra leerkrachten, gezien de populariteit van het Nederlandstalig onderwijs, maar ook meer dan ooit nood aan scholen, onze hoofdstad verjongt omwille van een hoog geboortecijfer en migratie. We staan voor een grote uitdaging, willen we de komende demografische groei kwaliteitsvol onderwijs aanbieden.

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes benadrukt in zijn antwoord dat de VGC inzake onderwijs een facilitaire bevoegdheid heeft, de eindbevoegdheid ligt bij Vlaams minister voor Onderwijs Pascal Smet. De heer Jean-Luc Vanraes probeert vanuit zijn functie op een positieve manier oplossingen aan te reiken voor de problemen waar het Brussels Nederlandstalig onderwijs mee kampt. Hij is er zich zeker van bewust dat zijn beleidssegment beperkt is tot Brussel, dat van de schepen van Onderwijs van Antwerpen tot Antwerpen, enz. Het is niettemin de taak van de collegevoorzitter om een aantal maatschappelijke evoluties die directe impact hebben op het Brusselse onderwijsveld aan te kaarten bij minister Smet.

Vlaams minister van Onderwijs Pascal Smet daarentegen is bevoegd voor Vlaanderen en Brussel en moet de onderwijsproblematiek vanuit een ruimer perspectief benaderen én is om budgettaire redenen genoodzaakt om besparingen doorvoeren. Dat is geen evidentie. Hij moet een beleid uitstippelen dat de grootste gemene deler vormt om tegemoet te komen aan de noden iedereen. De collegevoorzitter vernam dat bleek uit het laatste onderwijsdebat in het Vlaams Parlement dat het Brussels Nederlandstalig onderwijs geen prioritaire positie bekleedt in de beleidsopties van minister Smet.

De collegevoorzitter benadrukt dat er diverse politieke visies zijn om het Nederlandstalig onderwijs in Brussel vooruit te helpen. Hij kiest voor de dialoog daarover en niet voor het bedrijven van afbraakpolitiek.

Vervolgens beantwoordt de collegevoorzitter de vragen van de interpellant. De Vlaamse Regering besliste tijdens deze legislatuur serieuze besparingen door te voeren. Dit heeft zijn consequenties voor de verschillende beleidsdomeinen. Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes kan zich niet uitspreken waarom er beslist werd dat in 2010 bij het departement onderwijs in totaal 72 miljoen euro bespaard moet worden.

Bepaalde besparingspistes zijn van toepassingen voor heel Vlaanderen. De collegevoorzitter kan zich voorstellen dat de minister bevoegd voor onderwijs in de Vlaamse Gemeenschap, hierover moeilijk overleg kan hebben met iedereen. Hij geeft de interpellant echter wel gelijk dat de besparingsmaatregelen die specifiek van toepassing zijn voor Brussel, wel beter overlegd waren geweest.

De collegevoorzitter stelt mevrouw Debaets gerust : de steunmaatregelen van de VGC hangen niet af van de besparingsmaatregelen van de Vlaamse Gemeenschap. De collegevoorzitter plant wel om de interne onderwijssubsidierегeling van de VGC aan te passen aan de nieuwe vragen, noden en uitdagingen binnen onderwijs rekening houdend met de prioriteiten die in zijn beleidsnota zullen worden opgenomen en die binnenkort wordt voorgelegd aan de Raad.

Inzake de mentoruren en het hoger beroepsonderwijs kan hij de volgende informatie verschaffen. Volgens minister Smet blijkt dat de mentoruren niet gebruikt worden om jongere leerkrachten te laten helpen door oudere. Daarom wil hij deze extra uren niet langer ter beschikking stellen. Hij stelt dat het mentorschap zal herbekeken worden in het kader van het debat over de onderwijsloopbaan waarbij een effectief ondersteuningssysteem wordt uitgewerkt. De collegevoorzitter meent dat de minister hier een punt heeft. Soms werd bijzonder inventief omgesprongen met de mentoruren, wat uiteraard niet de intrinsieke bedoeling was. Maar er moet worden gezegd dat er geen stelselmatig misbruik was.

Wat de opleiding van hoger beroepsonderwijs (HBO) betreft, blijkt dat vooraleer de instellingen effectief kunnen beginnen met het aanbieden van HBO-opleidingen er heel wat voorbereidende werkzaamheden moeten gestart en afgerond worden: oprichten van een HBO-commissie, voorbereiden en goedkeuren van uitvoeringsbesluiten, hebben van beroepscompetenties (competentieprofielen, onderwijskwalificaties,...). Normaal gezien moet dit afgerond zijn tegen 2011 en pas dan kunnen de instellingen echt beginnen. Vandaar het uitstel van financiering.

Het schrappen van de ondersteuningsmiddelen pedagogische coördinatie, de vervanging van korte afwezigheden en de Brusselpremie bemoeilijkt inderdaad de werking van het Brussels Nederlandstalig onderwijs. Vooral omdat eerdere communicatie hieromtrent positief was (zeker wat betreft de Brusselpremie). De collegevoorzitter is benieuwd hoe de minister deze verschillende elementen wil integreren in de nieuwe regelgeving die hij wil opmaken inzake de onderwijsloopbaan.

De spreker vindt het essentieel dat schoolteams kunnen lesgeven met voldoende pedagogisch comfort en deze ondersteuningsmaatregelen maken daar integraal deel van uit. De collegevoorzitter zal niet nalaten om de Vlaamse minister hierover aan te spreken.

Wat het vervangen van de Brusselpremie door een andere premie betreft, werd nog geen beslissing genomen door Vlaams minister Pascal Smet. Een

Brusselpremie invoeren voor onderwijspersoneel dat de stap zet om in Brussel te komen wonen, lijkt de collegevoorzitter geen goede piste. Voor de VGC-ambtenaren bestaat een soortgelijke Brusselpremie en de cijfers wijzen uit dat deze premie nauwelijks mensen over de streep trekt (2009 : 4 premies uitgekeerd). Persoonlijk is de collegevoorzitter van mening dat de piste die tijdens het rondetafelgesprek over onderwijs (Vandenbroucke/Vanhengel) naar voor kwam, een betere optie is.

Met betrekking tot de opmerking over de afschaffing van het GOK-steunpunt, benadrukt de collegevoorzitter dat diversiteit ook een van de aandachtspunten is van het Onderwijscentrum Brussel van de VGC.

Inzake de extra-inspanningen naar kansarme gezinnen, lanceert de VGC een bewustmakingscampagne om kleuters een volledige dag naar de kleuterklas te laten gaan, met het oog op een betere inschakeling in het lager onderwijs.

Interpellant mevrouw Bianca Debaets ervaart een positieve ingesteldheid bij collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes. Globaal genomen blijkt toch in de praktijk dat de ervaringen met het mentorschap positief waren. Daarom zou dit ook moeten gevrijwaard worden. Er is bovendien nood aan bijkomende kanalen om leerkrachten te begeleiden bij het uitoefenen van hun job in een grootstedelijk en anderstalige context om het lerarentekort in Brussel, dat 10 keer groter is dan in Vlaanderen, in te dammen.

Wat de bewustmakingscampagne voor het kleuteronderwijs betreft, reageert mevrouw Debaets positief, met dien verstande dat de regelmatigheid in het kleuteronderwijs niet als uitsluitingscriterium gebruikt wordt. Kinderen die thuis blijven omdat een van de ouders loopbaanonderbreking neemt, mag bijvoorbeeld niet als een negatief element in rekening gebracht worden. Het is evident dat het Nederlandstalig kleuteronderwijs een onderdeel vormt van een totaaltraject in het Nederlandstalig onderwijs.

Commissielid Elke Van den Brandt is voorstander van het systeem van mentoruren om jonge leerkrachten te begeleiden. De terreinervaringen zijn

trouwens positief. De mentoruren afschaffen zonder een alternatief naar voor te schuiven, komt neer op een besparing. Hetzelfde geldt voor de Brusselpremie. Ze wordt afgeschaft zonder dat er een alternatief wordt geboden en dat leidt tot aanzienlijke frustratie bij de leerkrachten. Daardoor haken er nog meer af en stijgt het lerarentekort nog.

Zij vindt het positief dat wordt gemobiliseerd voor het kleuteronderwijs, maar hoopt, net zoals mevrouw Debaets, dat het regelmatig volgen van kleuteronderwijs geen voorrangsregel wordt. Terloops meldt ze dat ze de voorrangsregel voor kinderen uit een Nederlandstalig kinderdagverblijf evenmin een goed signaal vindt.

Verder heeft ze bedenkingen bij een capaciteitsuitbreiding ten koste van flankerende maatregelen. Zij staat niet positief tegenover een dergelijke ingreep.

De heer Jef Van Damme dankt collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes voor zijn evenwichtig antwoord. Hij stelt dat het hoog tijd is voor overleg tussen alle beleidsverantwoordelijken - Nederlandstalige én Franstalige - die onderwijs onder hun bevoegdheid hebben in Brussel. Verder kijkt hij uit naar de beleidsnota onderwijs, die al enkele keren werd aangekondigd, maar werd uitgesteld.

Collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes beaamt dat de begeleiding van jonge leerkrachten een must is. Mentoruren zijn belangrijk, maar er wordt ook begeleiding geboden door OCB en VBB. Ook JES geeft Brussel-rondleidingen aan jonge leerkrachten. Al deze initiatieven hebben een positieve impact.

Wat de LOP-criteria voor de voorrangsregels betreft, zou een evaluatie nuttig zijn. Bijsturingen zijn altijd mogelijk.

De kleutercampagne heeft zeker geen uitsluiting tot doel, maar is gericht op het bijbrengen van structuur aan kleuters.

De timing van de beleidsnota's raakte enigszins achterop omdat ze werden doorkruist door de aanmeld- en inschrijfperikelen. In dit verband verklaart de collegevoorzitter dat na afsluiting van de termijnen zal blijken dat het reële plaatstekort minder groot zal zijn dan aanvankelijk bleek uit de aanmeldgegevens.

Wat wel dringend is op korte termijn, is de uitbreiding van het aantal onthaalklasjes. De collegevoorzitter rekent op een overleg met minister Smet over dit dossier en zal pleiten voor de financiering van deze klasjes door Vlaanderen. Hoe dan ook, kan de VGC middelen vrijmaken om gedurende 1 jaar 5 onthaalklasjes te financieren. Na 1 jaar neemt de Vlaamse Gemeenschap de financiering van deze klasjes sowieso over.

Deze VGC-middelen worden dan weggetrokken uit de extra muros activiteiten (groenklassen, ...). De spreker hoopt dat dit niet nodig zal zijn, maar er zijn prioriteiten. 5 onthaalklasjes kunnen het demografisch probleem in 2010 nog oplossen, maar er zijn lange termijnoplossingen nodig. Er moet een globale visie zijn tegen eind 2010. Een Masterplan is een absolute noodzaak.

Het onderwijsoverleg tussen de gemeenschappen is op til. De PFB heeft echter minder hefboomen dan de VGC omdat een gedeelte van de Lambermont-middelen waar de PFB recht op had verdwenen zijn in de middelen van de Franse Gemeenschap en niet doorgestort worden. Langs Franstalige kant in Brussel zijn de onderwijsbevoegdheden beperkt tot de eigen onderwijsinstellingen. Er zal een goodwill-tussenkomst gedaan worden vanuit het Brussels Hoofdstedelijk Gewest in deze aangelegenheid.

Het kerntakendebat vergt volgens de collegevoorzitter eerst overleg tussen de ministers en dan pas kan het gesprek met minister-president Kris Peeters aangegaan worden. Dergelijk debat moet niet aan de ambtenaren overgelaten worden.

Mevrouw Bianca Debaets pleit ervoor om het bedrag van een eventuele nieuwe Brusselpremie attractief genoeg te maken om de stap te zetten om in Brussel te komen wonen.

Voor **mevrouw Elke Van den Brandt** is dit bedrag al vrij hoog nu. De spreker voegt er aan toe dat het masterplan waar zij het soms over heeft niet hetzelfde is als waar de collegevoorzitter gewag van maakt.

2. Vraag (R.v.O., art.59)

- **Vraag van mevrouw Elke Van den Brandt aan de heer Jean-Luc Vanraes, collegevoorzitter bevoegd voor Onderwijs, Vorming en Begroting, betreffende de inschrijving van anderstalige nieuwkomers in het Nederlandstalig basisonderwijs**

Vraagsteller **Elke Van den Brandt** zegt dat andersstalige minderjarige nieuwkomers, of ze nu legaal of illegaal in het land zijn, recht hebben op onderwijs. De voorbije maanden bleek er verwarring te zijn in een aantal scholen, waarbij nieuwkomers doorverwezen werden naar het aanmeldsysteem. Maar waar het aanmeldsysteem geldt voor het komende schooljaar, zoeken nieuwkomers op korte termijn een plek voor hun kind. Meer zelfs, officieel hebben ze 60 dagen de tijd om hun kinderen in te schrijven en te voldoen aan de voorwaarden van de leerplicht.

Het Brussels Onthaalbureau Bon maakte vorig jaar een brochure in 9 talen, met info over de leerplicht en het onderwijssysteem in België en met tips die ouders moeten helpen in hun keuze tussen Nederlandstalig en Franstalig onderwijs.

Volle scholen mogen toch nog een extra plaats creëren voor nieuwkomers, maar zijn hiertoe niet verplicht omdat ook de draagkracht van de school meespeelt. Scholen die voldoende anderstalige nieuwkomers hebben, hebben recht op extra middelen voor ondersteuning bij het Nederlands. Toch wel een hele puzzel dus;

De voorbije maanden bleken nieuwkomers soms het slachtoffer te zijn van verwarring omwille van het nieuwe aanmeldingsbeleid. Eens te meer dreigen de meest kwetsbare groepen als eerste de rekening te betalen. Het doet me vrezen voor de gevolgen van de capaciteitsproblemen.

Bent u op de hoogte van de verwarring bij een aantal scholen omwille van het nieuwe aanmeldings-systeem? Gaat het hier louter om verwarring of zouden de scholen perfect op de hoogte moeten zijn en is er meer aan de hand?

Hoe wil u vermijden dat de huidige capaciteitsproblemen ertoe leiden dat nieuwkomers het moeilijker krijgen in hun zoektocht naar een Nederlandstalige basisschool? Zullen overvolle scholen niet geneigd zijn te zeggen dat de draagkracht overschreden is? Hoe vermijden dat een aantal scholen die, owv het buurtcriterium, gemengder zijn dan vroeger, minder openstaan voor nieuwkomers?

Functioneert het huidige systeem waarbij scholen extra ondersteuning krijgen indien ze een bepaald aantal nieuwkomers opvangen goed?

Op basis van de vraag van mevrouw Van den Brandt denkt **collegevoorzitter Vanraes** dat twee zaken met elkaar worden verward: enerzijds het feit dat nieuwkomers inderdaad onmiddellijk een schoolplaats zoeken voor hun kind en het aanmeldsysteem dat geldt voor het schooljaar 2010-2011.

Op de website van BON vzw staat te lezen dat sommige scholen verwijzen naar het aanmeldsysteem. De algemene directie Onderwijs en Vorming heeft echter geen weet van dergelijke concrete gevallen.

Het capaciteitsprobleem geldt voor iedereen die zich aanmeldt in een school. Hoe groter het capaciteitsprobleem, hoe moeilijker het voor iedereen is, ongeacht de achtergrond, om een plaats in een Nederlandstalige basisschool te bemachtigen. Alleen door capaciteitsuitbreiding zal dit opgelost kunnen worden. Wanneer een school overvol is, is het ook logisch dat deze school geen draagkracht heeft om nog meer leerlingen op te vangen. Ook de veiligheid op school is hierin een belangrijke factor.

Basisscholen hadden in de inschrijfprocedure de keuze om buurt of aantal dagen kinderopvang als eerste ordeningscriterium te nemen. Het is nog te vroeg om conclusies te trekken met betrekking tot het gemengd zijn van de scholen ten gevolge van de keuze van het criterium. Dit zal pas na afloop van de inschrijfprocedure bekeken kunnen worden. Bovendien zijn de scholen die wel gekozen hebben voor het buurtcriterium, zich zeer goed bewust van hun omgeving en lijkt het weinig waarschijnlijk dat net die scholen nieuwkomers zouden weigeren.

Het huidige systeem van extra ondersteuning voor scholen met nieuwkomers is niet ideaal. De

anderstalige nieuwkomers zijn sterk versnipperd over de scholen heen, terwijl in de Vlaamse regelgeving staat dat per school er minimum 6 anderstalige nieuwkomers moeten zijn op de eerste schooldag van september voor er extra uren kunnen worden aangevraagd. Een mogelijk oplossing staat ook in de regelgeving, namelijk op het optellen van het aantal nieuwkomers per scholengemeenschap: dan moeten er 12 aanwezig zijn in de scholengemeenschap. Ter illustratie: in het schooljaar 2008-2009 hebben slechts 2 Brussels scholen de extra uren aangevraagd bij het departement (1 in Jette en 1 in Anderlecht). Bovendien zijn niet alle scholen gemotiveerd om te investeren in het thema anderstalige nieuwkomers omdat het verloop van deze groep leerlingen zeer groot is.

Tot zover collegevoorzitter Jean-Luc Vanraes.

Commissie voor Welzijn, Gezondheid en Gezin van woensdag 17 maart 2010

1. Interpellatie (R.v.O., art. 62)

- van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de Brusselpremie in de zorgsector

2. Vraag (R.v.O., art. 59)

- van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de hervorming van de lokale dienstcentra

Aanwezig:

Vaste leden: mevrouwen Elke Roex, voorzitter, Brigitte De Pauw, Greet Van Linter

Interpellatie van mevrouw Greet Van Linter tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de Brusselpremie in de zorgsector

Het probleem van het nijpend tekort aan Nederlandstaligen in de Brusselse zorgsector is reeds gekend sinds de opstart van het Brussels Hoofdstede-

delijk Gewest. De eerste - vier jaar durende - studie die werd verricht door het onderzoekscentrum 'Mens en Ruimte' dateert intussen van 1994 en is vandaag nog steeds brandend actueel. Vlaamse Brusselaars of inwoners uit de rand kunnen niet of nauwelijks in hun eigen taal worden geholpen.

Zo is er in onze hoofdstad bijvoorbeeld maar 1 Nederlandkundige huisarts per 3.000 inwoners, terwijl het streefcijfer in België 1 per 1.000 bedraagt. Dat de gemiddelde leeftijd van de actieve Nederlandkundige zorgverlener in Brussel 55 jaar is geeft aan dat het bestaande tekort op korte termijn nog grotere proporties zal aannemen, met alle gevolgen van dien. Collegelid Birigte Grouwels vermeldt op haar website: Er is in Brussel een tekort aan Nederlandstalige zorgverstrekkers. Als we de negatieve trend niet kunnen omkeren, dan heeft het Brussels Hoofdstedelijk Gewest over tien jaar een hels probleem. Het grote probleem is dat er nauwelijks nieuwe mensen bijkomen. Nederlandstalige artsen of para-medici die op pensioen gaan, worden niet door jongere collega's opgevolgd?

De talloze beleidshandelingen die in het verleden werden geleverd blijken geen soelaas te bieden. Commissielid Greet Van Linter denkt hierbij aan het initiatief 'Wonen in Brussel', aan de incubatiewoningen in samenwerking met Quartier Latin, de taxidiensten voor Nederlandstalige huisartsen, enz.

Niettemin blijven de problemen voor huisartsen legio : de torenhoge onveiligheid, waarmee huisartsen – misschien nog meer dan anderen – vaak worden geconfronteerd zijn de essentiële factoren. Verder zijn er problemen voor huisartsen met kinderen: het gebrek aan kinderopvang en het tekort aan plaatsen in de Nederlandstalige scholen. En dan zwijgt de spreker nog over de dalende kwaliteit van dat onderwijs door de toevloed van Nederlandsonkundige leerlingen, als gevolg van het GOK-decreet. En tenslotte ervaren de Vlaamse huisartsen –zoals u weet – in Brussel een zeer Vlaams onvriendelijk klimaat in combinatie met een hoge werkdruk. Dit is vooral merkbaar in de Iris-ziekenhuizen.

Al deze problemen dienen aangepakt te worden teneinde Vlaamse zorgverstrekkers naar Brussel te

lokken. Ook dit wordt overigens bevestigd door Pro Medicis.

Het gebrek aan Vlaamse huisartsen is nog niet alles, er zijn ook andere *missing links* in het Vlaamse zorgnetwerk in Brussel. Een minstens even groot probleem stelt zich bij de verpleegkundigen en de verzorgenden. De Vlaams onvriendelijke omgeving waarin ze vaak terecht komen, gecombineerd met een merkelijk lagere wedde dan in Vlaanderen, zet de paramedici aan tot het verlaten van Brussel.

Mevrouw Van Linter is zich er van bewust dat dit probleem het collegelid na aan het hart ligt. Empathie zal het probleem echter niet verhelpen.

Zo lanceerde het bevoegde collegelid in maart 2009 het idee om een Brusselpremie toe te kennen aan zorgverstrekkers die zich in Brussel komen vestigen, dit naar analogie met de weinig succesvolle Brusselpremie voor ambtenaren. De impliciete schuldbekentenis van een dergelijke premie geeft aan dat u de bestaande problemen wel kent, maar ze liever niet bij naam noemt. Het betreft dan ook een financiële compensatie voor het lage attractiviteitsgehalte van de hoofdstad. Dat er momenteel niets meer gehoord wordt van de premie doet vermoeden dat het veel te maken had met het gegeven dat er toen rode bolletjes moesten worden gekleurd, maar dit ter zijde.

Tevens staat in het beleidsplan van de VGC dat er nog maar eens een strategisch plan zal worden opgesteld om een inhaalbeweging te realiseren en de verschillende initiatieven op elkaar af te stemmen. Een belangrijke stap hierin zou de oprichting zijn van een samenwerkingsverband tussen de verschillende actoren in de sector gezondheid.

Het aantrekken van meer Nederlandstalige huisartsen, verpleegkundigen, paramedische beroepen, thuiszorghulpverleners en welzijnswerkers in Brussel blijft al decennia lang één van de grootste uitdagingen voor de komende jaren.

Zijn er reeds beleidsinhoudelijke plannen bestaan met betrekking tot de Brusselpremie voor zorgverleners? Voor welke zorgverleners zal deze premie van toepassing zijn?

Hoeveel zal deze premie bedragen? Werden hiervoor reeds budgetten voorzien in de begroting en zo ja, hoeveel bedragen deze?

In welke fase van uw beleidsintentie van maart 2009, om artsen in opleiding gratis te laten logeren in Brussel, bevindt men zich momenteel?

Hoeveel bedraagt het exacte aantal Nederlandse zorgverstrekkers in Brussel?

Door wie wordt het aangehaalde strategisch plan opgesteld en in welke fase zit het momenteel?

Graag verneemt mevrouw Van Linter van het collegelid of er een tijdslijn bestaat voor dit plan?

Heeft het samenwerkingsverband, waarvan sprake in het beleidsplan, reeds vorm gekregen? En zo ja, welke vorm?

Commissielid Brigitte De Pauw betreurt het dat er voortdurend een negatief beeld wordt opgehangen. We moeten dringend positiever over het Brussels Hoofdstedelijk Gewest spreken anders blijven we mensen afstoten.

Men moet ook realistisch blijven want alle voorname, plannen en intenties die het bevoegde collegelid heeft, kunnen niet onmiddellijk gerealiseerd worden en zijn zeker niet dadelijk waarneembaar.

Daarnaast betreurt de spreker dat er voortdurend verwezen wordt naar de Iris-ziekenhuizen. De VGC heeft totaal geen inspraak of bevoegdheid in de Iris-ziekenhuizen.

Commissievoorzitter Elke Roex benadrukt dat de Brusselse artsen dagelijks geconfronteerd worden met een breder waaier van problemen. Bovendien heeft het werken als medicus in Brussel voordelen op het vlak van de pathologie.

Collegelid Brigitte Grouwels is het eens met mevrouw Van Linter dat steeds minder jonge Nederlandse artsen, verpleegkundigen en verzorgenden zich willen vestigen in Brussel.

Voor de cijfers van het exacte aantal Nederlandse zorgverstrekkers verwijst het collegelid naar Zorgzoeker. De nieuwe geactualiseerde en gebruiksvriendelijke versie wordt voorgesteld op de

gezondheidsmeeting van 25 maart 2010. Nadien kan ze, indien gewenst, de exacte aantallen bezorgen.

Er is inderdaad het idee van een Brusselpremie voor personeelsleden in de zorgsector om zo de hoofdstad aantrekkelijker te maken voor Nederlandstalige dokters en verpleegkundigen.

Dit idee is spijtig genoeg nog niet voor morgen aangezien de premie voldoende aantrekkelijk moet zijn zodat men zich aangespoord voelt om zich in Brussel te komen vestigen voor die beroepen en die budgettaire mogelijkheden zijn er momenteel niet.

Nochtans, indien er nu niet aan gewerkt wordt zitten wij in Brussel met een groot probleem voor wat betreft de Nederlandse gezondheidszorg in Brussel. Het probleem is, zo blijkt uit een onderzoek dat Eurofedop (Europese vereniging voor verpleegkundigen) in Londen gevoerd heeft, dat het niet evident is om de doelgroep af te bakenen voor wie een Brusselpremie zou gelden. Waar baken je af?

Uit onderzoek in Londen werd duidelijk dat het aantrekken van anderstalige verpleegkundigen ook niet het gewenste succes had.

De overtuiging is er echter wel dat er naar personeelsleden in de zorgsector bijkomende ondersteunende maatregelen moeten komen. Het Huis voor Gezondheid kan hiernaar verder onderzoek verrichten.

Collegelid Grouwels wijst de aanwezigen erop dat de Brusselpremie in het Onderwijs voor leraren die minimum drie jaar in Brussel werken tot op heden ook niet haalbaar is.

Bovendien benadrukt de spreker dat er diverse andere initiatieven zijn om de huisartsen te ondersteunen.

- de Nederlandse wachtpost Terranova werd opgericht;
- het project rijdende wacht is van start gegaan;
- Uit bevraging bleek dat huisartsen steeds meer aan taakdelegatie willen doen en dat ze zeker het onthaal en de administratieve lasten die bij het praktijkvoeren komen kijken, wilden delegeren. Daarom werd de opleiding huisartspraktijkassistent die in primeur in Brussel van start is gegaan, ondersteund;

- op 25 maart 2010 zal het Huis voor Gezondheid officieel van start gaan. een samenwerkingsstructuur van Nederlandstalige gezondheidsorganisaties in Brussel. Het vormt een antwoord op de vraag vanuit de overheid (Vlaamse Gemeenschap en Vlaamse Gemeenschapscommissie), betrokken organisaties en zorgverleners dat de bestaande zorgondersteunende organisaties structureel zouden samenwerken. Op die manier is men gekomen tot betere stroomlijning en zichtbaarheid van de activiteiten en werkingen die afgelopen jaren door verschillende (kleine) vzw's werden ontwikkeld.

Enkele zeer concrete projecten die het Huis overneemt van Pro Medicis Brussel:

- het H-team. Dit project bestaat erin dat verpleegkundigen een bezoek brengen aan studenten uit het middelbaar onderwijs en hen vertellen hoe het is om in de zorgsector te werken om op deze concrete manier hun interesse in de zorgsector te prikkelen.
- momenteel zijn een 4-tal kamers ter beschikking om stagiairs te huisvesten (samenwerking Quartier Latin). Meer kamers ter beschikking stellen is momenteel niet haalbaar omdat het per stagiair per maand toch om een kostprijs van 300 à 400 EUR/maand gaat (een kostprijs die de vzw op zich neemt).
- Verder werkt het Huis voor Gezondheid ook met gastgezinnen voor stagiairs artsen, vroedkunde en verpleegkunde. In praktijk betreft het hier wel merendeel stagiairs vroedkunde en verpleegkunde (hier gaat het immers vaak om een kortere periode, namelijk over één of twee maanden huisvesting) omdat stagiairs artsen huisvesting zoeken voor een langere periode.

Toch hebben al deze inspanningen nog niet het verhoopde succes. Er is nog steeds nood aan bijkomende Nederlandkundige huisartsen, verpleegkundigen, kinesisten, logopedisten, diëtisten. Daarom zou 'Vlaams Brussel' op elk niveau apart moeten bekeken worden in het kader van de Gezondheidszorg.

Voor het aantrekken van zorgverstrekkers in ziekenhuizen, kan de aanwezigheid van een kinder-

dagverblijf in de buurt ook een extra troef zijn. Mevrouw Grouwels is zich bewust van deze wenselijkheid en zal trachten, binnen de financiële mogelijkheden van de VGC, een of meerdere kinderdagverblijven in de buurt van een ziekenhuis te versterken of op te starten.

De Vlaamse Gemeenschapscommissie heeft beperkte middelen, maar het collegelid benadrukt dat ze zal blijven ijveren voor een toegankelijk en Nederlandstalige zorgaanbod.

Mevrouw Van Linter betreurt het dat de aanwezige collega's haar verwijten dat ze enkel een negatief beeld ophangt over de Brusselse situatie. Maar volgens haar geeft ze enkel een weergave van de realiteit en ze stelt de aanwezige raadsleden voor mensen op het terrein op te zoeken.

Tevens is de spreker tevreden over de reeds genomen initiatieven, maar het is nog niet voldoende.

De Brusselpremie voor het Onderwijs, mag zeker niet vergeleken worden met een Brusselpremie voor zorgverstrekkers.

Mevrouw Grouwels is ervan overtuigd dat het Huis voor Gezondheid positief zal zijn om de Nederlandkundige gezondheidssector in Brussel verder uit te werken.

Vraag van mevrouw Elke Roex tot mevrouw Brigitte Grouwels, collegelid bevoegd voor Welzijn, Gezondheid, Gezin, Media en Patrimonium, betreffende de hervorming van de lokale dienstencentra

In de plenaire vergadering van de Raad van 4 december 2009 kwam tijdens de begrotingsbespreking de hervorming van de lokale dienstencentra ter sprake. Er wordt in 2010 75.000 euro extra voorzien in vergelijking met de begroting 2009, vooral om nieuwe lokale dienstencentra op te richten.

Het nieuwe organisatiemodel voor de lokale dienstencentra dat werd uitgetekend door de Brusselse Welzijns- en Gezondheidsraad en de Brusselse Ondersteuning Dienstencentra staat sinds april 2009 op papier. Daarin wordt inderdaad gesproken

over een uitbreiding van de dienstverlening, ondermeer met nieuwe lokale dienstencentra en antennes. Toch moeten er over een aantal punten nog knopen doorgehakt worden, bijvoorbeeld over hoe de lokale dienstencentra gelijk behandeld kunnen worden inzake infrastructuur.

Collegelid Brigitte Grouwels kondigde in de vergadering van 4 december 2009 aan dat er in de loop van het voorjaar van 2010 een nota zou komen die de visie op het beleid rond de lokale dienstencentra zou verduidelijken. Is deze nota klaar?

Verder 2 belangrijke vragen uit het organisatiemodel: is er een oplossing inzake de financiële gelijk-schakeling van de bestaande dienstencentra wat betreft hun infrastructuur? Komt er een reorganisatie van het Brussels sociaal vervoer om de taak 'ondersteuning bij mobiliteit' van de respectieve dienstencentra te realiseren?

De nota waarvan gesproken wordt is volgens het bevoegde collegelid, Brigitte Grouwels, inderdaad voltooid. Vorige week, op woensdag 10 maart 2010, werd deze definitieve nota nog uitgebreid besproken, met uitleg waar nodig, met het betrokken werkveld. Er waren uiteraard een aantal specifieke vragen en opmerkingen, maar over het algemeen heeft de Lokale Dienstencentra zich kunnen vinden in de visie van mevrouw Grouwels. Dit mag ook niet verbazen aangezien ze steeds de lokale dienstencentra uitgebreid heeft betrokken bij elke stap van dit proces. Het uiteindelijke resultaat is dus absoluut geen donderslag bij heldere hemel voor hen.

De bewuste nota staat ter goedkeuring op de agenda van het VGC-College van 25 maart 2010 waar deze besproken zal worden met de 2 andere collegeleden, de heren Jena-Luc Vanraes en Bruno De Lille. Na de definitieve goedkeuring is mevrouw Grouwels bereid om een gedetailleerde toelichting te komen geven.

Wat infrastructuur betreft, is de spreker het niet eens met de stelling dat de 'ongelijkheid' tussen de dienstencentra alleen maar te maken heeft met hun infrastructuur. Ze wilt dat zelfs relativeren. De echte ongelijkheid tussen de Brusselse dienstencentra zit in hun personeelskader (sommige dienstencentra

hebben een relatief groot personeelsbestand via de verwerving van geco's, artikel 60'ers, dsp'ers,....., andere dienstencentra zijn minder bedreven in het verwerven van dit extra personeel en hebben dus een relatief kleine, en dus ook meer kwetsbare, organisatie). Deze ongelijkheid wil het collegelid wegwerken in de toekomst via de werking van de Brusselse Ondersteuning Dienstencentra (BOD) geleidelijk.

De overgrote meerderheid van de lokale dienstencentra zijn nu al ofwel eigenaar van hun pand (bv. Parkresidentie) of hebben een langdurige overeenkomst – erfpacht bv - met betrekking tot het gebruik van hun infrastructuur (bv Chambéry). De drie dienstencentra die momenteel geen eigenaar zijn van hun infrastructuur of niet langdurig kunnen beschikken over deze infrastructuur (De Kat, Het Forum, Zoniënzorg) zijn nu met mij in gesprek om hierin verandering te brengen.

Sociaal Vervoer tenslotte, een vraag die vorige week woensdag ook gesteld werd tijdens het overleg met de lokale dienstencentra. Collegelid blijft absoluut overtuigd van het feit dat er een grote nood is aan een goed uitgebouwd en gebiedsdekkend netwerk van sociaal vervoer in het Brussels Hoofdstedelijk Gewest. Om dit te bereiken werd er in 2008 in Stedenfonds 2 een doelstelling ingeschreven rond sociaal vervoer en bracht ze een overleg tot stand tussen de vervoersdiensten van Sociaal Vervoer Brussel vzw en Welvaartkapoen enerzijds en een aantal lokale dienstencentra die beschikken over eigen vervoer anderzijds.

Dit overleg leidde eind 2008 tot een eerste tijdelijk proefproject met de betrokken partners. In de loop van 2009 bleven deze partners samen komen onder aansturing van de VGC-administratie om – met de lessen geleerd uit het proefproject in hun achterhoofd – een voor iedereen werkbaar samenwerkingsmodel voor sociaal vervoer uit te bouwen. Dit overleg loopt echter moeizaam vanwege de verschillen in 'bedrijfscultuur' van de betrokken vzw's. Om de partners duidelijk aan te sporen nam het VGC-College in januari 2010 dan ook het initiatief om een brief naar hen te sturen waarin duidelijk wordt gesteld dat er in juli 2010 een werkbaar model voor samenwerking wordt verwacht.

Mevrouw Elke Roex vindt het een positief idee om de nota te komen voorstellen in de Commissie Welzijn, Gezondheid en Gezin.

Het is inderdaad correct dat er een groot verschil is inzake het personeelsbestand van de lokale dienstencentra. Mevrouw Roex benadrukt dat de belangrijkste reden hiervoor het feit is dat niet alle lokale dienstencentra dezelfde diensten aanbieden. Sommige lokale dienstencentra bieden meer diensten aan dan andere.

Trefwoordenregister

Activiteiten jeugdcentrum Aximax, blz. 325

Interpellatie

Zie Speelpleinwerking VGC

Jeugdboekenweek en BruNO, blz. 326

Jeugdhuis De Branding, blz. 328

Samengevoegde interpellaties

Zie Sociaal-culturele verenigingen

Sociaal-culturele verenigingen, blz. 313

Speelpleinwerking VGC, blz. 321

Vragen

Zie Activiteiten jeugdcentrum Aximax
Jeugdboekenweek en BruNO
Jeugdhuis De Branding